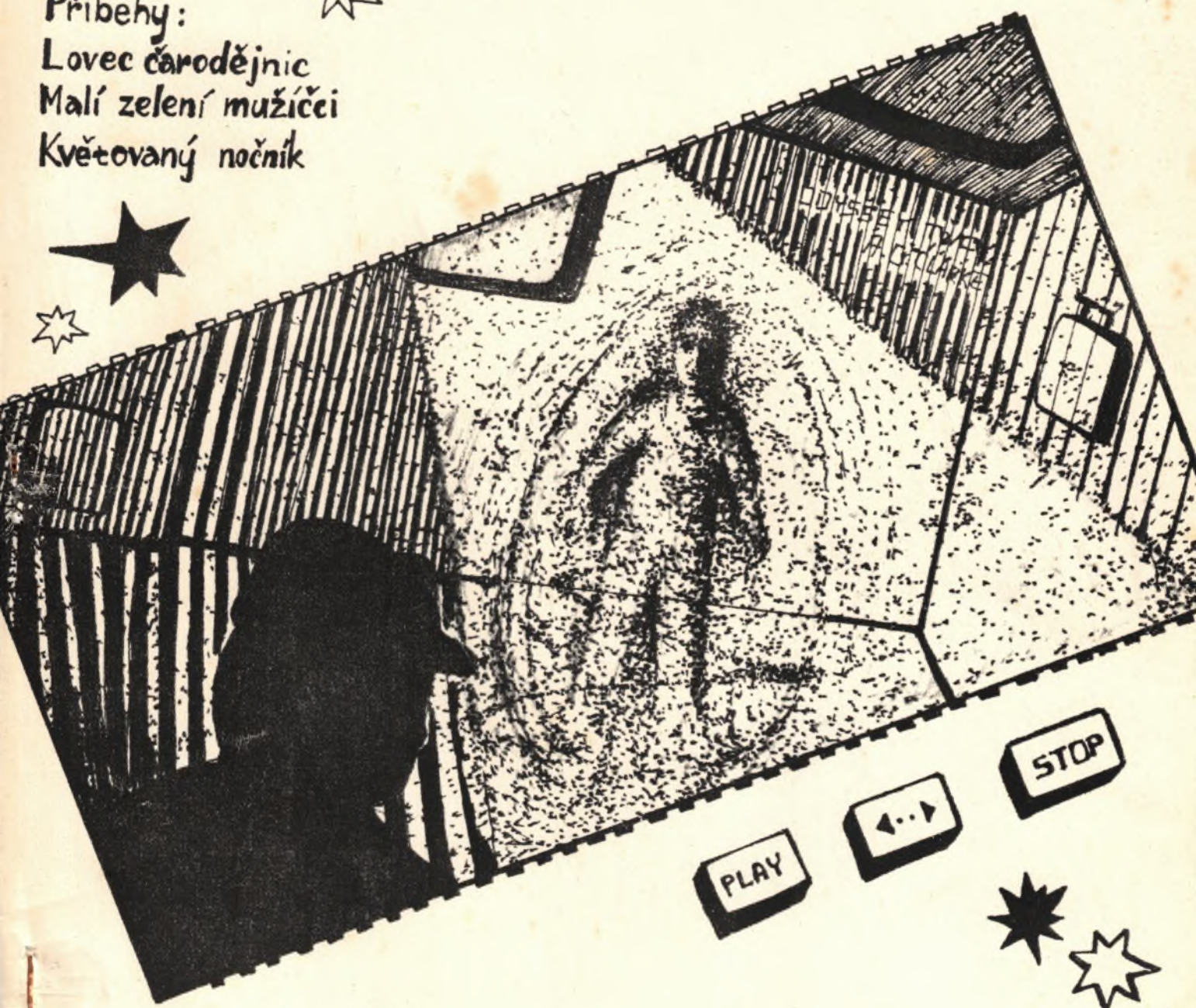
LASER 4

Příběhy:
Lovec čarodějnic
Malí zelení mužíčci
Květovaný nočník

ODYSSEY II

LASER

Fanzin SFK Laser 4/10/ 1987

Obsah:

str. 1	-	Obsah
str. 2	-	Redakce
str. 3	-	Krzystof Kochański - Lovec čarodějnic
str.19	-	Václav Vlk st. - Malí zelení mužíčci
str.30	-	Ze světa filmu - Koma
str.33	-	Alfred Bester - Květovaný nočník
str.47	-	A.C.Clarke - 2010-Odysea Dvě /9.pokračování/

A co najdete v příštím čísle?

Opět půjde o jakési malé vánoční překvapení.

Určeno pro vnitřní potřebu SFK Laser
Toto číslo neprošlo jazykovou úpravou
Uzávěrka: 23.11.1987
Na tomto čísle spolupracovali: Pavel Schebesta, David Růžička
Adresa redakce: Tomáš Jirkovský, Obránců míru 942
413 01 Roudnice n.L.
Veškeré přetiskování zde uvedených materiálů jen s povolením redakce / platí i zpětně pro ostatní čísla Laseru!!/

redakce - redakce - redakce - redakce - redakce - redakce - redakce

Držíte v ruce další číslo Laseru a já k vám přicházím s jednou, pro mě osobně důležitou, věcí.

Je to přibližně rok, co vyšlo loňské vánoční číslo Laseru a v něm anketa. A do dnešního dne jsem ji dostal vyplněnou asi od 30 lidí z celkového počtu ± 190-200 odběratelů. A tato věc mi leží na srdci. Anketa byla připojena z jednoduchého a prostého důvodu - zjištění přání vás, čtenářů . A asi vám je vpodstatě jedno, co si na stránkách tohoto fanzinu v budoucnosti přečtěte, a tak jste anketu nevyplnili. Anebo je možné jiné, daleko nepříjemnější vysvětlení: dá se z toho usuzovat, že asi fanzin nečtete dost pořádně a nestojí vám ze to obtěžovat se a odpovědět na jednu anketu, na několik otázek. Je mi líto, že tato věc svědčí o vašem neprostém nezájmu o SF a o fanzin vůbec.

Chtěl jsem letos do vánočního čísla, které se již připravuje, dát anketu obdobnou , ale po smutných zkušenostech z loňské, asi od té myšlenky upustím a bude.

TJ

LOVEC ČARODĚJNIC

KRZYSTOF

KOCHAŃSKI

/ Zabójca czarownic /

Noc je obdobím,kdy je většina živých bytostí pohroužena do stavu zvaného spánek.Tak tomu bývá na všech planetách,na které se člověk dostal a kolonizoval je.Lidé ctí tento zvyk a dodržují jej,a pokud jim situace nedovoluje podrobit se zavedeným zvyklostem,porušují ho jen s nechutí,neboť nejen únava,ale také tma a ticho vyvolávají potřebu spánku.Výjimku tvoří jen čarodějnice.

Nik Anders to dobře věděl a před spánkem nikdy nezapomněl označit dveře,okna a ventilační otvory magickými znaky,které zabraňují vstupu sluhům Satanaovým.Pro něho to byla otázka života a smrti.Měl důvody,aby se bál pomsty čarodějnic - byl jejich lovec.Jediný lovec,který zebíjel a žil dále.

Toho večera zabezpečil své hotelové apartmá velmi brzy.Dala se čekat bezhvězdná noc plná mlhy.Měsíc,i když byl v úplňku,neprosvítil hustou clonu mraků,jen občas roztrhanou závany větru.

Náhle Anderse zachvátila vlna neklidu a hned potom uslyšel klepání na dveře.Díky svým telepatickým schopnostem hned věděl, že na chodbě stojí žena.Nedokázal přečíst její pocity a stav emocí,ale to mohlo být způsobeno existencí překážky,kterou představovaly dveře.Dřevo je dokonalý izolátor,který ztěžuje telepatické rozpoznání.Vzhledem k dříve zachycené vlně neklidu bylo třeba zachovávat zvláštní opatrnost.Anders se ubezpečil o správném umístění magických znaků a otevřel dveře.Muž,kterého uviděl,se nejistě usmál.

"Dobrý večer," řekl."Mám to potěšení hovořit s panem Nikem Andersem?"

Anders pokývl hlavou.Nelíbilo se mu to - cítil ženu a viděl muže.Emocionální stav hosta byl těžko čitelný.Dominoval strach, který bylo možno vysvětlit tím,že příchozí věděl ke komu přišel - lovce čarodějnic se bojí každý.Ale jiné pocity byly podivně tlumené,chyběla především obyčejná zvědavost poctivého člověka.

V tom okamžiku Anders zachytil pocit zvědavosti.Žádný profesionál se však nedá nachytat na takový trik.Zpožděná vlna zvědavosti zpochybňuje její autentičnost.Anders pochopil,že se jedná o podfuk.

"Chybí pocit uspokojení" - pomyslel si.Byla to z jeho strany provokace.

Nemohl se zdržet smíchu,když zachytil pocit uspokojení.Téměř okamžitě zmizel,ale to už bylo pozdě - Anders se ubezpečil,že má před sebou čarodějnici.Čarodějnici velmi talentovanou,s telepatickými schopnostmi,ale ....hloupou.Dala se nachytat velmi jednoduše.Natáhl ruku,ale zareagoval příliš pomalu.Muž se stačil otočit a začal utíkat směrem ke schodům.V okamžiku,kdy se dotkl zábradlí,se změnil v pěknou blondýnku,která se zvonivým smíchem seběhla dolů.Anders ji nepronásledoval.Mohla to být léčka.V noci dával přednost tomu nevzdalovat se z místnosti chráněné magickými znaky.

Přešel k telefonu a zavolal recepci.

"Tady Nik Anders z pokoje 411," řekl."Ptal se na mě někdo?"

"Teď nikdo,ale ...."

"Dříve?"

"Ano,po poledni,nějaký muž."

"Jak vypadal?"

"Já ... nevím.Mluvila jsem s ním telefonem."

"Na co se ptal?"

"Vlastně na nic ..." Recepční se na chvíli odmlčela."Chtěl jen vědět,jestli jste se tu ubytoval."

"A vy jste mu to řekla," konstatoval Anders.

"Přirozeně," v hlase recepční zazněl údiv."Omlouvám se,ale neměla jsem důvod ...."

"V pořádku," přerušil ji Anders."Děkuji vám," položil sluchátko.

"Ráno asi odjedu" - pomyslel si.Nebál se.Ve svém životě už viděl příliš mnoho čarodějnic a uměl si s nimi poradit,ale zároveň o nich věděl dost,aby si uvědomoval jejich nebezpečnost.Jestli je to jen trochu možné,je třeba se setkáním s čarodějnicí vyhýbat.

Začal se připravovat ke spánku,když znovu někdo zaťukal na dveře.Aniž by zapomněl na ostražitost,otevřel je.Na prahu stál muž. Stejný,jako předtím.Tentokrát byl jeho telepatický signál normální - směs strachu,nejistoty a zvědavosti.

"Dobrý večer," řekl příchozí a pokývl hlavou."Jmenujete se Nik Anders?"

"Vejděte prosím," Anders rozevřel dořiroka dveře.Bedlivě pozoroval neznámého a udělal krok dozadu.Náhle k němu dospěl signál výrazné nejistoty.Podíval se na podlahu,na které byl křídou namalovaný magický znak.Že by se čarodějnice vrátila?

"Mám velmi důležitou a neodkladnou záležitost," řekl muž."Můžete jít se mnou?Cestou vám všechno vysvětlím."

"Teď?" podivil se Anders.V zásadě neměl pochybnosti o telepatickém signálu,ale proč muž nechtěl vejít do pokoje?Bál se magického znaku?

"Počkám na vás v hale," řekl neznámý."Moc pospíchám."

"Počkejte chvíli!" Anders vstoupil na magický znak a rychlým pohybem chytil muže za šíji.Ten vykřikl a výklad jeho pocitů byl jednoznačný - jen strach.Nevyjasnilo to ještě situaci,a tak ho Anders začal vtahovat do pokoje.Stalo se:

"Nééé!" rozlehl se zoufalý výkřik a Anders náhle zpozoroval, že se mu v náruči zmítá žena.Její panická hrůza před překročením magického znaku vyplývala z faktu,že byla čarodějnicí.

Tehdy udělal chybu,kterou nemohl předvídat:podíval se dívčině přímo do očí.A náhle ho opustily síly.Poznal,že ještě nikdy nepotkal tak krásnou bytost.Celým jeho tělem proběhl třes.Bojoval se stavem poblouznění.Nádherné oči jakoby hleděly do hloubi jeho duše a braly ji do své moci.A i když nedokázaly ovládnout rozum, tajemná síla mu zabránila jí ublížit.Anders spustil ruce.Žena se na patě obrátila a vyběhla na chodbu.Najednou se zastavila a pohlédla přes rameno na oněmělého Anderse:

"Nikdy se mě nesnaž vyhledat.Zapamatuj si to!Jinak tě zabiji!" - její oči se setkaly s Andersovými a úsměv,který se objevil na jejích rtech,pohasl.Otevřela ústa a její tvář dostala náhle překvapivý výraz,který zrcadlil vnitřní boj.I s ní se dělo něco podivného,Pohodila rychle hlavou,jakoby trhala neviditelné pouto spojující ji s Andersem.

Když seběhla se schodů,slyšel její protáhlý křik:

"Nééé!"

Anders stál nehybně přede dveřmi,otevřenými dokořán a hleděl do prázdné chodby.Stále byl pod dojmem nezvyklého půvabu ženy.Její kouzlo vtrhlo do jeho nitra;viděl její tvář a slyšel její hlas: "... ééé..."

Hlas,který neexistoval.

Nemoc pomalu ustupovala.Anders si všiml,že stále stojí na magickém znaku.Tento symbol ho vždycky účinně chránil před vlivem čarodějných zaklínadel.A nejen jeho.Každého člověka.Kdo stojí na magickém znaku,na toho tajemné síly nepůsobí.

Ale tentokrát se stalo něco podivného.Naštěstí už bylo po všem, ale Anders si dokonale pamatoval své pocity,které měl před chvílí. Zjevně se nacházel pod vlivem čarodějnice.

Přestože stál na magickém znaku.

Jak je to možné?!

Byl pod vlivem nějakého kouzla!

Přestože stál na magickém znaku ...

Bylo vyloučeno,aby existovala moc,která by mohla přemoci správně nakreslený znak.

Všechny znaky v pokoji Anderse byly nakresleny správně.

Náhle jím otřásla šílená myšlenka: nepůsobí na něho žádné čáry, nenacházel se pod vlivem žádné síly.Mohl to být přirozený jev.

Absurdní?

Jediný přirozený jev,který by odpovídal situaci a který si Anders dovedl představit,byla láska.Otřesený tímto odhalením,přešel chvějícím se krokem k pohovce.Posbíral myšlenky.Bylo pravděpodobné, že čarodějnice dovedla muže uhranout,vyvolávajíc v něm lásku k sobě.Ale pod podmínkou,že ten nebude stát na magickém znaku.Jedno vylučuje druhé,jako voda vylučuje oheň.Je však možné se přirozeně zamilovat do čarodějnice?Anders se tu otázku snažil zapudit,neboť kdyby se slovo "čarodějnice" nahradilo slovem "žena" ...

Náhle zazvonil telefon.Anders zvedl sluchátko.

"Prosím?"

"Tady recepce," uslyšel ženský hlas."Omlouvám se,že ruším,ale je tu někdo za vámi.Muž.Vysvětlovala jsem mu,že je pozdě,ale on nechce odejít.Říká,že má neodkladnou záležitost a musí se s vámi vidět.Ihned."

"Jak se jmenuje?"

"Moment," recepční zaváhala.Anders usyšel tlumené zvuky hovoru. "Blend.Jmenuje se Blend.Přiletěl speciálně za vámi ze soustavy Atora.Moc prosí o rozhovor.Přijdete dolů?"

"To je jeho nápad?"

"Nechapu .... jaký?"

"Ten,abych přišel dolů."

"Ach ano.Navrhl to.Nechce vás rušit."

"V noci nikdy neopouštím pokoj."

"V tom případě - " začala.

"Dobře," přerušil ji Anders."Pohovořím s ním.Prosím,pošlete ho do mého pokoje."

Položil sluchátko."Blend" - slyšel toto jméno poprvé.Že by byla čarodějnice tak umínčná?

Všiml si,že dveře jsou stále otevřené.Při tom všem je zapomněl zavřít.Rozhovor s recepční mu však umožnil se uklidnit.Znovu byl

sám sebou.Tvrdým,střízlivě uvažujícím lovcem čarodějnic.
Jen zavřel dveře,telefon zazvonil podruhé.
"Slyším," ohlásil se do sluchátka.
"To jsem znovu já,z recepce.Ten host už k vám jde.Volám,protože jsem si vzpomněla,že jste se před hodinou ptal,jestli vás někdo hledal.Byl to myslím ten člověk,poznala jsem ho po hlase."
"Děkuji ..."
"A ještě něco.Nechtěla jsem to před ním říkat,ale vypadá nějak divně.
"Divně?" Anders se rozesmál.
"No ... podezřele."
"Nebojte se prosím," odpověděl Anders."Mám u sebe dva granáty a kulomet."
Recepční se zasmála.
"Tak už nebudu rušit.Dobrou noc."
"Dobrou noc."
Anders vytáhl křídu ze zásuvky a opravil trochu rozmazaný magický znak u dveří.Pak se postavil ke vchodu a čekal.Za chvíli uslyšel klepání.
"Otevřeno!" křikl a telepaticky soustředěně zkoumal situaci.
Obraz byl pozitivní,ale na prahu stál muž,jehož tvář již tuto noc viděl dvakrát.
"Dobrý večer," řekl nesměle příchozí."Je to pokoj pana Nika Anderse?"
Anders si neznámého prohlédl.Už potřetí v průběhu poslední hodiny slyšel ze stejných úst téměř identickou otázku.Ze stejných nebo podobných.
"Ano," odpověděl a řekl nejjednodušší větu,která mohla vše vyřešit:"Prosím,vejděte."
Muž bez váhání přešel po magickém znaku,a Anders nezaznamenal ani nejmenší změnu jeho emocionálního stavu.Všechno bylo v pořádku.Konečně se objevil člověk,jehož příchod předběhla návštěva čarodějnice.Zdvojená návštěva.Muselo jí velmi záležet ... na čem?
"Jmenuji se Abejder Blend," představil se návštěvník."Přiletěl jsem z planety Chiropter v soustavě hvězdy Ator.Jsem představitelem osady kolonistů a byl jsem pověřen,abych vás poprosil o pomoc."
"Čarodějnice?" přerušil ho Anders.
Abejder Blend s bleskem v očích přikývl.
"Proč právě já?" zeptal se Anders.
"Po pravdě řečeno,to je náhoda.Hledal jsem někoho,kdo by se ujal zabi ... to znamená ..."
"Zabití čarodějnice," nápověda byla nelítostná.
"... Právě.Jistí lidé ... přátelé ... mi vás doporučili.Zdá se, že se těšíte velké popularitě."
"To je pravda," připustil ledabyle Anders."Jako lovec - ovšem."
"Jako lovec čarodějnic ..." přitakal nejistě Blend.
"Správně." Anders ironickým úsměvem úmyslně provokoval svého hosta.Přese všechno,v telepatickém obraze jeho pocitů byla drobná nejasnost - nějaká záhadná obava.Ale asi z toho nevyplývalo nic vážného.
Usedli na pohovku.
"Než se začneme zabývat podrobnostmi," začal Anders,"musím se vás zeptat na jednu maličkost.Jak jste bohatí,vy a vaši přátelé?"
V tomto okamžiku zachytil rychlý záchvěv emočního stavu Blenda. To bylo ono - lovec čarodějnic se s nechutí usmál - to byla ta obava.Prostá věc,nejsou bohatí.Anders raději pracoval pro bohaté lidi,protože ti měli čím platit za služby.
Blend váhal s odpovědí.
"Konkrétně," popohnal ho Anders."Kolik můžete nabídnout?"

"Když jsem opouštěl Chiropter," řekl Blend,"dostal jsem k dispozici částku čtyř set padesáti tisíc lentů.Z toho sto třicet tisíc stála cesta.Se stejnou částkou je třeba počítat na cestu zpět. Zbývá tedy sto devadesát tisíc lentů.Jsem oprávněn k převedení této částky na vaše konto," zvedl hrdě hlavu.

Anders se rozesmál.

"Za poslední práci jsem dostal půl druhého miliónu," řekl.

Nastalo ticho.Blend se nespokojeně zavrtěl.Stiskl rty a zamyslel se.Bylo vidět,že je velmi unavený.

"To je téměř všechno,co máme," řekl nakonec."Osadníci mě čekají.Věří,že přivedu někoho,kdo nám dokáže pomoci.Musíte se mnou letět."

"Já nemusím dělat nic ... skoro nic ..."

Zkřivená tvář Blenda se barvou podobala čistému listu papíru. Sevřené rty zrudly jak namalované rtěnkou.Beze slova vstal a zamířil ke dveřím.

"Moment," zadržel ho Anders."Neřekl jsem: ne!"

Blend se vrátil na své místo."Věděl jsem,že nejste bez srdce," řekl tiše.

"Vy mi nerozumíte," řekl Anders."Dokonce ani nevíte,že ta čarodějnice předvídá vaše kroky."

Na tváři Blenda se objevil údiv.Divné,ale Anders nezaznamenal pocit strachu.Blend se čarodějnice nebál.

"Objevila se před vámi.A to dvakrát.Pohrozila dokonce,že mě zabije.Nechápu,jak se to stalo,že vás nechala na pokoji."

Poslední věta trefila do černého.Blend se kousl do rtů a se svěšenou hlavou řekl:

"Nerad o tom mluvím.Svou matku jsem neznal,ale vím,že byla zlou ženou.Jsem synem čarodějnice a to mi zajišťuje nedotknutelnost."

"Myslel jsem,že vím o čarodějnicích všechno," konstatoval Anders."Ale přiznávám,že jsem nikdy neslyšel o něčem takovém."

"Připouštím," dodal Blend,"že nikdo jiný by k vám nedorazil. Čarodějnice z Chiropteru je překvapivě inteligentní a šilovná. Přes své mládí má udivující schopnosti."

"Poznal jsem to.I když během první návštěvy provedla množství chyb a myslel jsem,že je dokonce hloupá,tak podruhé bych se málem nechal doběhnout.Bleskově se učí.Víte,jakým způsobem mě chtěla oklamat?Objevila se ve vaší podobě."

Blend na chvíli ztuhl.Hlasitě si povzdechl;jeho dech se chvěl.

"Dalo se to očekávat.Viděl jsem už dříve,jak se proměnila v stařenu."

"To není přesné.Ani čarodějnice nedovedou provádět transformace," objasňoval Anders."Podstata spočívá v jistém druhu hypnózy: čarodějnice vsugeruje svůj vzhled vybranému člověku.Já jsem ji viděl ve vaší podobě,ale ve skutečnosti byla stále sebou,mladou dívkou.Ostatně,tento podvod lze lehce demaskovat,protože hypnóza závisí na koncentraci.Podařilo se mi čarodějnici rozrušit,a proto znám její skutečný vzhled." Poslední větu řekl Anders pomalu,mohlo se zdát,že zapomněl na přítomnost Blenda a říká si ji jen pro sebe.Před očima mu vytanuly půvabné rysy tváře čarodějnice. Viděl její postavu,rozevláté vlasy,když mu říkala:"Nikdy se mě nesnaž potkat." Ajak seběhla po schodech - vylekaná,ale neporažená.

"Pane Andersi!Pane Andersi ..." dolehl k němu hlas Blenda. "Je vám špatně?"

Otřepal se.Co se to s ním děje?To ona.Musí ji porazit!

"Nic mi není," řekl."Zamyslel jsem se."

"Proč se čarodějnice objevila právě v mojí podobě?" zeptal se Blend.

"Teprve teď chápu, jaký to byl chytrý tah," odpověděl Anders. "Především mně vás chtěla znechutit, možná trochu postrašit. Dalo se očekávat, že s vámi po těch návštěvách vůbec nebudu chtít mluvit. Třeba jen proto, že vás budu považovat za její další vtělení. Stalo se jinak. Podcenila mě, stejně, jako jsem ji podcenil já." Abejder Blend se podíval na hodinky. "Je už pozdě, mám na zítřek zamluvený start své lodi, na jedenáctou hodinu. Přál bych si, abychom byli přesní. Poplatky za parkování jsou velmi velké. Přirozeně, jen jestli se rozhodnete letět se mnou?"

"Ano," odvětil Anders. "Ten případ mě zaujal ... A ta žena ..," najednou si uvědomil, že poprvé přijal zakázku, i když vlastně neznal podrobnosti. A navíc na tak nízkou odměnu přistoupil naposledy před mnoha lety, kdy byl ještě mladý a nezkušený.

Stále mu vrtalo hlavou, jestli je možné, aby čarodějnice uhranula člověka stojícího na magickém znaku. Rozhodl se před Blendem o té události nezmiňovat, nechtěl na to ani vzpomínat sám.

"Když jsme se dohodli," začal Anders a rozložil se na kanapi, "navrhuji, abyste mi vysvětlil vaše problémy. Teď, než se rozejdeme. Je třeba si ujasnit situaci."

"Přirozeně," přikývl Blend. "Planeta Chiropter není rájem, ale, ať je to jakkoliv, je to dobré místo pro začátek nového života pro takové lidi jako jsem já a moji přátelé. Máme jen příspěvek státu, který podporuje kolonizaci. Je nás dvěstě třicet čtyři. Na Chiropteru jsme se usadili asi před dvěma lety. Nacházela se tam vědecká výzkumná stanice, ale byla jí jen podle jména, jelikož neměla obsluhu. Jednou z podmínek vlády, která nám poskytla Chiropter bylo provádění výzkumu, ve shodě s jejím zaměřením. Nic těžkého - - obvyklé statistické údaje o počasí, flóře, fauně a tak podobně ... Přiznám se, že nás velmi udivila ta prázdná stanice, vybudovaná s rozmachem, která má všechno zabezpečení, ale není využívaná. Nezajímali jsme se ale o podrobnosti, protože podmínky byly i tak velmi výhodné.

Okolo stanice jsme vybudovali osadu. Zařídili jsme se celkem dobře, lákalo nás dobrodružství a vědomí, že jsme pionýry a příští pokolení nás možná budou považovat za hrdiny. Je to opravdu skvělý pocit, když se dělá něco, co tvoří základy budoucnosti a může přetrvat tisíciletí.

Čekalo nás však velké překvapení. Ukázalo se, že na Chiropteru žila osamělá žena. To bylo podivné - samotná na obrovské planetě. Nic jsme o ní nevěděli a nic jsme se nemohli dozvědět, protože se vyhýbala setkání s kýmkoliv z nás. Zní to jako pohádka.

Jednoho dne, nečekaně, se něco v našem tak krásně začínajícím dobrodružství začalo kazit. Nejprve nám začala masově hynout domácí zvířata. Byla to strašná rána, rychlé obnovení inventáře se vzhledem ke vzdálenosti od civilizovaných planet ukázalo prakticky nemožným. Místní fauna se nedala zdomácnit. Nepodařilo se nám zatím vypěstovat rostlinné mutace, které by zaručovaly bohatou úrodu a navíc i naše chudá políčka brzy navštívila nějaká neznámá choroba. A to všechno bez jakékoliv logické příčiny. Obávali jsme se hladu. Když onemocněly děti, někteří mezi námi začali myslet na návrat. Strašné bylo to, že jsme nevěděli, proč se tak náhle náš osud změnil.

Volali jsme o pomoc, ale vláda jako kdyby na nás zapomněla. Konečně jeden člověk přiletěl. Jak se ukázalo, byl vyslán jen proto, že jsme zanedbali výzkumy. Od něho jsme se dověděli pravdu: žena, která tu sama žila, byla čarodějnice a vlastně její zakletí se ukázala být příčinou katastrof. Na Chiropteru se objevila ještě před naším příchodem, kdy výzkumnou stanici obsluhovalo několik desítek lidí. Lidé podlehli moci čarodějnice a zakrátko už nikdo nechtěl na Chiropteru pracovat; zvláště po tom, když se staly dvě smrtelné nehody. Těžko říci, zda je zavinila čarodějnice, v každém

případě byly tyto případy připsány na její konto.Paradoxní je, že čarodějnici vlastně vděčíme za to,že vláda rezignovala z této planety a dala ji do našich rukou.

Co dále?Nechceme opouštět Chiropter,tam je náš život,naše naděje.Všechno,co vlastníme a čeho si ceníme,se nachází na té planetě.Nemůžeme se teď vzdát a prostě odejít,jak to udělali vědci, ale boj s čarodějnicí se zdá být nad naše síly.Ta žena dokázala svou převahu vedni,kdy ovládla myšlení a duši devítileté dívenky.Strašné ... nechápu,jak je něco takového vůbec možné ... to dítě se zřeklo svých rodičů a celé naší společnosti.Žije společně s čarodějnicí a neexistuje způsob,jak je přivést zpátky.Matka děvčátka spáchala sebevraždu.Byla to první smrtelná nehoda v naší osadě,zatím jediná.

Ta hrozná událost námi otřásla a uspíšila naše rozhodnutí;jen smrt čarodějnice nás může osvobodit.Ale sami s ní nejsme schopni bojovat,k tomu je potřba někoho s výjimečnými schopnostmi,profesionála,který dokáže nemožné.Neříkám to,abych vám lichotil.Taková je pravda.Jestli podlehnete,prohrají všichni kolonisté.

Anders poslouchal vyprávění Blenda s tváří schovanou za dlaní podpírající čelo.Oči měl zavřené.Poslouchal a zároveň analyzoval fakta,.Střetnutí s čarodějnicemi se neodehrávají podle šablony, ale tento případ zjevně vybočoval z jakéhokoliv rámce.Každá čarodějnice škodí lidem,ale nikdy v takové míře,aby jí hrozila samota.Činnost proti člověku je podstatou její existence.Jaký by pak mělo smysl směřovat k vyhnání všech lidí?Nebyl by to svého druhu masochismus?A v případě čarodějnice z Chiropteru se události zdály směřovat právě k takové absurdní situaci.Žila sama před příchodem kolonistů a chce být sama i nadále.Proč?Že by nebyla čarodějnicí?Hloupost!Viděl ji,bála se magického znaku.Tak co ?! Co znamená čarodějnice bez lidí?

"Fascinující historie," řekl a hned litoval,že popsal tak banálním způsobem tragédii Blenda a jeho druhů."Zkoušeli jste čarodějnici zabít sami?"

"Ano," odpověděl Blend."Hned potom,kdy nám unesla děvčátko.Někdo z nás si vzpomněl na legendu o upalování čarodějnic zaživa na hranici.Byli jsme tak pobouřeni,že jsme neváhali ani chvíli."

"To je velmi dobrý způsob - myslím pálení na hranici," poznamenal Anders."Ale bohužel prakticky neproveditelný pro někoho, kdo neví jak na to.Čarodějnice dokáže uniknout i velké skupině lidí."

"To se taky stalo.Nedokázali jsme ani získat děvčátko."

Anders vstal z pohovky."Zatím mi tyto informace stačí," řekl. Musím si všechno důkladně promyslet.Na kterém kosmodromu se nachází vaše raketa?"

"V Toczontu."

"No tak se sejdeme zítra v osm."

"Moc vám děkuji." Blend stiskl Andersovi ruku.Jeho zmučená tvář se uspokojila.

"Taková je má práce," odvětil chladně Anders.Neměl rád žinantní situace.

"Pane Blende!" zavolal za odcházejícím.

"Co?" Blend se otočil.

"Na začátku jste říkal něco o mém srdci.Ujasněme si situaci. Já jsem bez srdce.Jinak bych nemohl být lovcem."

V Toczontu se nacházelo letiště,zatímco samotný kosmodrom byl čtyřicet kilometrů od města.Tu část cesty museli překonat pronajatým autem.Bylo pěkné počasí a díky vysokému atmosférickému tlaku panovala dobrá nálada,plná optimismu.

Za řízením seděl Abejder Blend.Anders,rozvalený na druhém sedadle,si bezstarostně prohlížel okolí.Nejeli rychle,měli ještě skoro dvě hodiny času.

"Včera jste říkal,že jste synem čarodějnice," začal Anders. "Velmi mne to zaujalo."

"Přineslo mi to více starostí než užitku," odpověděl Blend a sledoval pozorně cestu."Zvláště,když jsem byl ještě chlapcem."

"Ale žádná čarodějnice vám neprovede nic zlého.Tak jste to aspoň,pokud si dobře pamatuji,komentoval."

Blend si povzdychl a smutně se usmál.

"To je omyl," řekl."Špatně jste mi porozuměl.Nechrání mě žádná nadpřirozená síla,skutečnost není zas tak tajemná.Prostě,jako potomek čarodějnice nosím v genech definovaný informační kód. Má dcera ho může zdědit,ale já to nikdy nedopustím.Proto nemám a nebudu mít děti.Čarodějnice nějakým nepochopitelným způsobem rozšifrují můj původ a nechávají mě na pokoji,bez ohledu nato, co dělám.Ostatně,ve svém životě jsem se s nimi setkal jen třikrát nebo čtyřikrát."

Anders poslouchal velmi pozorně.Každá nová informace o zvycích čarodějnic se při jeho povolání mohla hodit.

"Jak se stalo,že přese všechno jste nepřítelem čarodějnic," zeptal se.

Blend se podíval přes rameno,pak vytáhl hadr a přetřel přední sklo,i když se zdálo být čisté.

"Vychoval mě otec," odvětil."Matku hluboce miloval.Teprve,když byla těhotná,dozvěděl se,kým opravdu je.Nikdy o tom moc nemluvil, ale vím,že to pro něho byly těžké chvíle.Patřil k prostým lidem, a zamiloval se do ženy stvořené ke konání zla... Matka zemřela při porodu.Nerad to říkám,ale pro mě to bylo štěstí ..."

Anders nepřerušoval chaotickou výpověď Blenda.Nejvíce ho ohromila jedna podrobnost:už se stalo,že se obyčejný smrtelník zamiloval do čarodějnice a ona do něho.Z tohoto úhlu získaly včerejší události zcela jiný význam.Znovu v jeho představách ožil obraz dívčí postavy.A nejspíše to způsobilo,že teď jede s Blendem. Ne peníze,ne srdce.

"Otec už pak nebyl nikdy šťastný," pokračoval Blend."Nemohl na matku zapomenout.Nevěřil,že jeho láska byla vyvolána kouzlem, že všechno lze zrušit jiným zaklínadlem.Byl přesvědčen,že ji opravdu miloval a to ho ničilo ještě více ..."

Slova Blenda plynula k Andersovi jako odpovědi na otázky,které se mu vynořovaly v hlavě.Odpovědi nejasné,vzbuzující nové pochybnosti,ale přece jen odpovědi.Byl jako dítě,pro které každá odpověď znamená novou otázku.

"... Když mi bylo dvanáct let,otec zemřel," hovořil Blend."Od té doby žiji sám.Vedlo se mi různě,vcelku nepříliš dobře,teprve na Chiropteru jsem našel sám sebe.Na té planetě jsem pobýval jen krátce,ale vážou mě k ní těžko popsatelná pouta... tam je můj domov,mí přátelé ... Je třeba to zachránit,za každou cenu."

Náhle Anders vycítil ve vzduchu nějaké zlé fluidum.Jeho telepatický smysl stačil sotva nebezpečí zaregistrovat - a už bylo pozdě.Auto jedoucí rychlostí osmdesát kilometrů v hodině se rychle blížilo ke zdroji agresívních signálů.Z blízkého křoví vytryskly i při denním světle viditelné ohnivé záblesky.Hluk výstřelů splynul s kvílením pneumatik a skřípotem mačkané karosérie.Automobil se několikrát převrátil,spadl do příkopu a zastavil se na stěně z keřů.Ještě hluk padajícího kusu plechu a pak se rozhostilo ticho;tak úplné,jakoby celý svět zemřel.

Anders otevřel oči.Nad ním visel kousek blankytu - to obloha nahlížela rozbitým oknem.

Zjistil,že leží na zadním sedadle,zasypaný těžko identifikova-

telnými úlomky.Pohnul se a celým jeho tělem projela ostrá bolest.Přemohl ji.S přemáháním pokrčil nohy;zvedl ruce.Byl celý potlučený,ale celý.Znovu zavřel oči a soustředil se na čtení vnějších signálů.Zaznamenával hodně promíchaných emocionálních stavů,napovídajících,že v blízkosti se nachází několik lidí, ale mezi nimi převládal jeden.Křičel bolestí a utrpením.Beznaděj.

Pomóc!

To musel být Abejder Blend.

Anders se nadzvedl,přemáhaje nemohoucnost vlastního těla.Všiml si,že přední sedadlo změnilo svou polohu - opěradlo leželo skoro vodorovně,a nad ním visela přední část automobilu vtlačená dovnitř.V takto vytvořené štěrbině leželo tělo muže,i když se zdálo nemožné,aby se tam mohlo vměstnat byť i dítě.Andersem zachycený signál ukazoval,že Blend žije.

Náhle se u auta objevilo několik mužů.Jednomu z nich se pokrátkém úsilí podařilo otevřít zprohýbané dveře auta.Nahlédl dovnitř a v napřažené ruce svíral revolver.Jeho oči se setkaly s očima Anderse;svraštil obočí a najednou se mu tvář zkřivila ve výraz hrůzy a nevíry.Rychle se odklonil.

"Nejste ... nejmenujete se ... Anders?" zeptal se a jméno málem vykřikl.

Na základě telepatického vjemu se Anders rozhodl neutajovat svou totožnost.Přikývl.

Neznámý vyskočil z rozbitého auta.

"Chlapi!" křikl zděšeným hlasem ke společníkům."Co jsme to udělali?!To je Anders."

Uplynula delší chvíle,než se kterýsi z mužů zeptal:

"Lovec čarodějnic?"

"Viděl jsem ho kdysi na shromáždění v Bonon.Je to jistě on! Proboha!Co jsme to provedli?!"

"Přestaňte," křikl Anders."Radši mě vytáhněte z toho vraku."

Muži pomohli Andersovi dostat se z auta.

"To jsme nechtěli," řekl ten,který ho poznal."Neměli jsme ponětí,že jste to vy."

"Jak se jmenujete?"

"Ramos."

"Řekneme si ti později,Ramosi," řekl Anders.Díky svému telepatickému nadání věděl,že slyšel pravdu;lež vyvolává neklid v záznamu,který teď nenastal."Nejprve pomozte mému příteli.Je to s ním zlé,ale žije." Položili Blenda na zem.Krvácel značně.Anders mu rozepnul rozedranou košili a zjistil několik zlámaných žeber. Vypadalo to strašně.

Najednou Blend otevřel oči.Byl úplně při vědomí.Hleděl na Anderse,schýleného nad ním,tak upřeně,jako by mu chtěl říct něco hrozně důležitého.Pohnul rty,ale z hrdla mu nevyšla ani hláska. Anders ten signál neuměl rozšifrovat.Vnímal velkou prázdnotu jenom s jedním citem,nezlomnou vůlí něčeho,prosbou a rozkazem zároveň.Žádost spojená s nenávistí.

"Co chceš?"

Náhle povětřím zazněl táhlý hřmot;vzdálený a tlumený,ale jakoby neměl mít konec.To z kosmodromu startovala raketa.Z kosmodromu,ke kterému směřovali,ale který se náhle stal nedosažitelným.

Uslyšel ho rovněž Abejder Blend.A tehdy se v jeho těle zrodila nějaká nevysvětlitelná síla,příliv energie hraničící se zázrakem.Ústa se mu přestala chvět a oči se široce rozevřely.

"Nezapomeň," řekl chroptivým hlasem."Jenom ty ... musíš jim pomoci!"

Jeho vůle byla tak silná,že napjatý k hranici snesitelnosti telepatický smysl Anderse nevydržel ten nápor.Člověk,který svými

činy získal titul lovce čarodějnic,omdlel.Porazil ho úder odvahy a - ano,tak! - lásky!

Když se Anders probral,po Abejderu Blendovi zůstalo už jen tělo.Jeho duše mířila do krajiny smrti.Anders pochopil,jakým blízkým se mu stal ten skoro neznámý člověk.Spojoval je společný osud;oba byli celý život spojeni s čarodějnicemi - každý jinak,ale oba se stejným cílem.Bojem s nenávistí a zlem.

"Musíš jim pomoci!"

Musíš pomoci sobě samému.

"Odpusťte nám prosím," ozval se Ramos.Jeho tři druhové celou dobu mlčeli."Jak jsme mohli vědět,že to vy jedete tím autem?Ještě štěstí,že vy jste z toho vyšel celý.

"Tenčlověk byl důležitější než já," odvětil Anders."A kdo jste vlastně vy?"

"Najal nás jeden muž.Dobře zaplatil a nařídil ostřelovat vaše auto."

"Je to auto z půjčovny:"

"Čekali jsme na zprávu v telefonní budce na okraji Toczontu. Tem muž zazvonil a oznámil nám registrační číslo auta,řekl,že uvnitř budou sedět dva lidé,kteří musí zemřít ..." Ramos si teprve teď všiml,že stále svírá v ruce revolver.Zastrčil ho za opasek kalhot.

"Jak se ten muž jmenuje?"

"Já ... nevím.To Bystrý s ním hovořil.Bystrý!Kdo byl ten chlap?"

Muž nazývaný Bystrým pokrčil rameny.

"Viděl jsem ho poprvé v životě,ani nevím,kdo ho za mnou poslal.Měl hodně peněz a jezdil ohromným bourákemse šoférem.Takovým panákem v kšiltovce a s červenými lampasy na kalhotech.Ale ten vůz mu zřejmě nepatřil,protože šoférovi říkal pane ."

"Značka auta,registrační číslo," nadhodil Anders.

"Nevím." Bystrý zakroutil hlavou. "Číslo si nepamatuji,nedíval jsem se.A značka - nikdy jsem takový vůz neviděl,možná byl dělán na zakázku?"

"Dobrá," Anders se toho dozvěděl málo,ale i tyto údaje se mohly hodit."Kolik je hodin?" zeptal se.

"Deset dvacet."

"Pomůžete mi?Nejpozději za patnáct minut musím být nakosmodromu."

"Jasně!" vyjádřil souhlas Ramos.Jeho druzi přikývli."Za tím křovím stojí naše auto."

"A co s ním?" Anders ukázal na Blendovo tělo.

Ramos zaváhal.Potřásl hlavou. "Nevejde se,musí tu zůstat.Za chvíli tu určitě pojede nějaké auto.Navíc,můžeme zavolat lékařskou pohotovost na kosmodromu."

"To nepřipadá v úvahu," rozhodl Anders."On musí jet se mnou. Mám v úmyslu ho vzít do jeho vlasti."

A ani na chvíli ho nenapadlo,že nemusí dělat nic.

Chiropter je divoká planeta.

Území,na kterých ještě civilizace nezanechala svou stopu,si člověk zvykl nazývat divokým,bez ohledu na to,zda je pěkné nebo smutné a nepřátelské.Jedna vědecká stanice a okolo ní soustředěná kolonie ještě z Chiropteru neudělaly provincii země,ale staly se počátkem nového.Události,které má cenu prožít,moc,za kterou má cenu bojovat.Všechno proto,aby se mohlo říci:"To je moje,tu žiji a tu zemřu."

Je třeba ohromného vzepětí ducha a nadšení,aby se začal stavět nový svět.Lidé,kteří nenašli štěstí ve svých rodných zemích,ho hledají v cizím kraji a často není důležité ani to,jestli je na-

chází;samotné hledání bývá také štěstím.
Chiropterský kosmodrom se nacházel jen několik kilometrů od vědecké stanice.Byl zanedbaný a i když startovní plocha zůstala v dobrém stavu,budovy na jejím okraji potřebovaly pořádnou opravu,Tím spíše,že okolní les začal získávat zpět ztracený terén.
Nik Anders přistál bez problémů.Počkal,až klesne teplota ochranného štítu lodi a zmenší se záření desky kosmodromu,a pak se začal připravovat k výstupu.Ve výjezdové komoře se nacházel terénní vůz,který plánoval použít.Vynesl z lednice foliový pytel s tělem Abejdera Blenda a umístil ho na zadním sedadle.I přes rukavice mu ruce zmrzly na kost - teplota v lednici byla mínus třicet stupňů Celsia.
Otevřel vrata a spustil mechanismus výjezdové plošiny;když se sklopila,sjel po ní na přistávací dráhu.Na kosmodromu nebyl nikdo, přestože před přistáním rozmlouval Anders rádiem s kolonisty.
Dojel na okraj kosmodromu,zastavil a rozhlédl se.Neměl mapu,a bylo třeba najít cestu.Směr znal,pozoroval před přistáním okolí na obrazovce iluminátoru.Stěna lesa se zdála neproniknutelnou,nenacházel žádný průsek.Rozjel se.Pomalu se přesouval podél provizorního oplocení a stále pozoroval terén.Konečně dospěl k nízké bráně; od ní vedla cesta,která několik desítek metrů dálezatáčela do lesa. Rozhodl se,že pojede tím směrem.
Když minul zákrutu,jeho očím se odkryl neočekávaný pohled:na cestě stálo několik lidí.Byli příliš daleko,aby mohl přečíst jejich pocity,ale vsadil by se,že převažuje nepřátelství.Byli ozbrojeni. Za nimi stál velký nákladák zakrytý plachtou,jehož světla - navzdory tomu,že byl den - zůstávala zapnuta.
Anders zastavil a vyskočil na cestu.Zvedl obě ruce nahoru.Po chvíli přemýšlení odepjal opasek u kalhot a výmluvným gestem ho odhodil daleko od sebe.Zbraň neměl,ale usoudil,že takové gesto vzbudí důvěru.Ještě jednou zvedl ruce a pak beze spěchu sedl do auta.Usadil se na zadním sedadle,vytáhl ze schránky balíček cigaret a zapálil si.Přivřel oči a čekal.Uběhla asi minuta,když jeho telepatická mysl zaznamenala první signály;nebyly příliš přátelské, ale už se v nich nevyskytovaly vražedné záměry.Spíše obava a vzrušení ze zvědavosti.
Anders otevřel oči teprve tehdy,když se pocity začaly překrývat, což ukazovalo na blízkost mnoha lidí.U auta uviděl mohutně stavěného muže v hnědé,kožené bundě,který se trochu polekal,když viděl, že byl zpozorován.Ale neudělal ani krok zpět.V pravé ruce muže byl revolver.
"Buďte zdráv," řekl mu Anders."Přišel jsem s dobrými úmysly," zakončil,otevřel dveře a podruhé vylezl z auta.Napřáhl ruku na uvítanou.
Muž v bundě přendal po chvíli váhání revolver a stiskl podanou ruku,ale jeho tvář výraz nezměnila.
"Kdo jsi?" zeptal se.
"Jmenuji se Nik Anders.Lovec čarodějnic."
Muž se významně podíval na tlumok zabírající zadní sedadlo vozu. Tající jinovatka na igelitovém pytli nebyla schopna ukrýt jeho obsah.
"Přivezl jsem tělo Abejdera Blenda," řekl Anders.
Neznámý se zachvěl a několik zaním stojících druhů zvedlo automatické karabiny.Chvíli stáli všichni nehybně.Náhle jeden z mužů přiskočil k Andersovi,brutálně ho odstrčil a sklonil se nad tělem Blenda.Vytáhl z kapsy nůž a rozřízl pytel.Rozříznutá folie odkryla znrzlou,mrtvou tvář.
"To je Abejder!" muž zhrozeně vykřikl."Abejdeeer!"
Někde v lese opakovala ozvěna jméno,které se odráželo mezi kmeny stromů a nakonec se vracelo na cestu.Jen jméno;nic nevrátí ži-

vot člověku,který je nosil.

Anders do pozdní noci prohlížel knihu zápisů vědeckých bádání, vedených na Chiropteru.Zvláště ho zajímalo období před objevením se čarodějnice.Ještě si nebyl jistý,ale zdálo se mu,že zachytil správnou stopu,která mu dovolí začít rovnocenný boj se ženou, která škodí kolonistům.Zatím - dosáhl mála,i když už na Chiropteru přebýval déle než týden.Záležitost se začala protahovat a on stále trčel na místě.Všechny kličky a pasti jaké znal,a které provokovaly čarodějnici ke konfrontaci,tu nevedly k výsledku. Několikrát uspořádal hon,dokonce i v noci.Instruoval osadníky a šli všichni společně,chránění magickými znaky.Zkoušel to i sám - a nic.Vždy přišli pozdě.Čarodějnice byla v místech,které vytipoval,ale pokaždé se jí podařilo včes uniknout.A to tak rychle, že ani Andersův telepatický smysl nedokázal určit směr jejího útěku.Věděla,že setkání s lovcem pro ni může být otázkou života a smrti.

Ale musela taky pochopit,že k setkání nakonec musí dojít.A k souboji.Proč s tím tak dlouho váhala?Má přece převahu Moci.Moci Zla.A zatím on útočil a ona se snažila unikat.Stále unikala.Jak dlouho ještě?Anders cítil,že důvodem takového chování je stejná příčina,pro kterou chtěla ovládnout planetu.Ale ta příčina byla neznámá.

"Proklatě!" zaklel."Neznámá příčina."

Jak je možné,aby čarodějnice postupovala proti vlastním zvykům?Přece v tom musí být nějaký smysl.Anders mnohokrát analyzoval její postup,ale stále kladl stejné otázky.Proč se usídlila na Chiropteru?Planeta je prakticky liduprázdná - dokonce i teď, kdy na ní přebývají kolonisté.A dříve tu bylo sotva několik desítek vědců.Čarodějnice se vždycky stahují k lidským sídlům,kde mohou provádět činnost v souladu se svým charakterem a posláním. Chiropter se zdál být posledním místem,které si můžeme vybrat, když jsme čarodějnicí.

A nejdůležitější:Proč tak krutě míří k úplnému zničení kolonistů?Anders se ujistil,že je to skutečně tak,jak říkal Abejder Blend.Kolonisté žili v krajní nouzi.Čarodějnice zřejmě chtěla, aby planetu opustili.Proč?Vždyť bez nich je nicím - jako světlo v prázdnotě.Existuje,ale nic z toho neplyne.Jen člověk může o druhém říci:jsi zlý.Samoten nejsi dobrý ani zlý.

Když jsi sám,jakobys nebyl.

Náhle Anders nadskočil.Dříve odhalil přibližnou dobu objevení čarodějnice na Chiropteru - bylo to rok před příchodem kolonistů - a teď zjistil,že necelý měsíc před tím byl učiněn dost důležitý geologický objev,o kterém se kupodivu nikdo z kolonistů nezmínil.Že by o tom nevěděli?Vypadalo to tak,navíc zápis byl lakonický a nasvědčoval tomu,že jeho tvůrce mu nepřikládal většího významu.

Ale bylo tam napsáno - černé na bílém - "URAN".

Mohl existovat někdo,pro koho to mělo význam obrovský.

Pozítří vstal Anders časně.Spal krátce,ale nově získaná fakta ho nutila k činnosti.Nejdříve informoval Clauda,aby připravil k letu vrtulník.Claud byl tím mužem v kožené bundě,se kterým rozmlouval hned po přistání.Vděčil mu za mnohé,protože kolonisté, pobouření smrtí Abejdera Blenda,nevěřili slovům Anderse a tehdy u letiště ho byli rozhodnuti zabít.Kdo ví,jak by to bylo skončilo,kdyby nebylo rozvahy Clauda,který rozkázal prohledat raketu a,když se nanašlo nic podezřelého,přivedl své druhy k rozumu.Naštěstí ho poslechli.

Ale Anders ještě nedokázal získat plnou důvěru osadníků.Hodně

mu uškodilo nové objevení se čarodějnice těsně před jeho příletem.Protože - jak se dalo předpokládat - nikdo ji neviděl od doby odletu Blenda.Kolonistům se po jejím zmizení začalo lépe dařit,až tu náhle znovu!Těžko se jim vysvětlovalo,že po celou dobu nepřítomnosti sledovala počínání Blenda a jistě by se vrátila nezávisle na postupu Anderse.

"Můžeme letět," do pokoje vešel Claud.Měl ustaraný obličej,a Anders pocítil,že starost převažuje rovněž v jeho citovém rozpoložení.

"Co se stalo?"

"Nic.Můžeme letět," oaakoval Claud.

Vyšli z budovy.Na dvoře stál nákladák,do kterého několik lidí nakládalo zařízení.Pracovali muži,ženy i děti.Anders pochopil, že se jedná o stěhování.přesněji řečeno:útěk z Chiropteru.První, kteří podlehli těžkostem.

"Kolik jich je?" zeptal se.

"Dvacet tři.Devět rodin.Kdyby nebylo čarodějnice,zůstali by."

Anders zatal pěsti.Byl bezradný.Pracoval příliš pomalu.

"Zadrž je.Dej mi ještě pár dní."

"To nemá cenu," odvětil Claud."Nemohu tu připustit konflikty. To by nás zničilo."

Mlčky přešli k vrtulníku.Anders na boční sedadlo položil kufřík z Geigerovým počítačem a zkontroloval obsah schránky se zásobami.Byli připraveni na cestu.

Claud sedl za řízení.Zapnul motory.

"Nerozloučíš se snimi?" zeptal se Anders,když se díval na lidi pracující u nákladáku.

"Včera jsme si všechno řekli.I slova na rozloučenou," hlas Clauda zněl chraptivě.Snažil se zamaskovat vzrušení.Nevěděl,že díky svému telepatickému daru mohl Anders číst v jeho pocitech,jak v otevřené knize.Pocity nejsou myšlenky,ale jejich znalost stačí k tomu,aby se poznal člověk.A po získámí cviku - dokonce předvídat jeho záměry.Jenom proto mohl být Anders lovcem čarodějnic. Svůj dar stavěl proti Moci Zla a - dosud - vítězil.Ale pokaždé dával v sázku svůj život,protože pro čarodějnici je "láska" jen abstraktní pojem.

Nikdo na světě nevěděl o Andersově telepatickém smyslu,nikdo ... ... a teď existuje někdo,kdo se pravděpodobně orientuje v jeho schopnostech - čarodějnice Chiropteru!Pamatoval si na první rozmluvu s ní.Učila se rychle,protože sama taky měla podobný dar. a když ji rozšifroval on,bylo logické,že ona ho rozšifrovala rovněž.

"A možná je lepší?" Anderse zamrazilo.Nevěděl,jestli je to strach, nebo vzrušení."Možná čte nejen pocity,ale i ... myšlenky?!"

Obával se,že na světě není mnoho věcí,které by byly úplně nemožné.

Letěli na jih.Anders každou chvíli kontroloval směr na mapě. Červeným fixem označil místo,ke kterému směřovali,oblast dávných geologických výzkumů.

Se zájmem pozoroval okolí a musel uznat,že Chiropter je pěkná planeta.Úplně odlišná od Země,ale stejně nádherná.Zasluhovala si, aby byla milována.

"Ilana!" vykřikl náhle Claud.

Anders se na něj s údivem podíval.Nerozuměl tonu slovu.Claud napjatě hleděl na jedno místo povrchu.Anders sledoval jeho pohled a zpozoroval lidskou postavičku.Když se podíval pořádně,rozeznal, že je to dívenka.

"Ilana!" opakoval Claud."Před několika měsíci ji čarodějnice unesla.To je strašné!"

"Vím," prerušil ho Anders."Říkal mi to Blend."

Děvčátko běželo.Mávalo rukou jejich směrem,ale směřovalo k lesu. Helikoptéra se zakymácela.

"Co děláš?!" křikl Anders.

"Musíme přistát.Ona nás volá!"

"Stůj!Tomu nevěřím.Neznáš terén."

"Přistanu."

"Claude!Vzpamatuj se !Znám dobře čarodějnice,to je past."Anders chytil pilota za rameno.Ten jeho ruku odstrčil.

"Přece ji tam nemůžu nechat," řekl.

"Počkej !Přibliž vrtulník k zemi a vyhoď žebřík.Sestoupím a najdu vhodné místo k přistání."

Ilana se zastavila několik metrů před stěnou lesa.Znovu zamávala rukou.Zřetelně je přivolávala.

Anders sestupoval požebříku.Vítr vytvářený vrtulí s ním házel na všechny strany.Seskočil na zem,která se prohnula pod jeho vahou.Zapadl po kotníky do mechu.Udělal dva kroky dopředu a ohlédl se.V hlubokých prohlubních,které zanechaly jeho nohy,se sbírala voda.Měl pravdu!Terén byl bahnitý a jistě by se pod vahou vrtulníku probořil.

V poslední chvíli zadržel zabraňujícím máváním zkřížených rukou už přistávajícího Claudа.Běžel k lesu,na jehož okraji stála ještě Ilana.Bylo nebezpečné běžet po tak bahnité půdě,ale naštěstí o několik metrů dále skončila.Anders ukázal Claudovi místo,kde může bezpečně přistát,a,aniž čekal,běžel dále za děvčátkam,které právě mizelo za kmeny stromů.Když vešel do lesa,viděl ještě chvíli červenou sukničku Ilany,ale hned mu zmizela z očí.Chvíli běžel směrem,který si zapamatoval.

"Ta honička nemá smysl"- pomyslel si.

Náhle uslyšel křik a před ním se mihla červená látka.Ilana! Skočil za ní.

Ještě několikrát ji střídavě ztrácel a zase nacházel.Nikdy se však nemohl přiblížit natolik,aby ji mohl chytit.Uvědomoval si, že to je hra,děvčátko ho úmyslně lákalo hluboko do lesa,ale rozhodl se riskovat.Možná konečně nastala příležitost ke konfrontaci s čarodějnicí.Nevadí,že ona rozhodla o čase i místě setkání. Nemůže čekat na lepší příležitost,osadníci už opouštějí kolonii. Další čekání hrozí tím,že nebude za koho bojovat.

Vytáhl z kapsy křídu,sundal bundu,a na zádech a kapsách namaloval magické znaky.Většinu z nich vymyslel a vyzkoušel sám.Léta strávená v bojích s magií zla přinášela zkušenosti,které ve spojení s jeho zvláštními schopnostmi dávaly výsledky nepochopitelné pro obyčejného člověka.Sám Anders někdy nerozuměl všemu,co se s ním děje;bývaly chvíle,kdy ho tajemné síly přivedly do stavu způsobujícího ztrátu kontaktu se skutečností.Přebýval tehdy jakoby v jiném světě,cítil se mocným,nezlomným;byl pod vládou Moci, která mohla vykonat cokoliv.Stávalo se to velmi zřídka,ale pokaždé zůstalo v osobnosti Anderse něco nového,co ho dělalo bohatším a silnějším.

Stiskl ještě na krku zavěšený amulet a vydal se za křikem a červení ho lákající Ilanou.Jako býk za matadorem.Ale vědomě.

Skoro po hodině takové honičky ucítil dým.Neočekávaně les prořídl a Anders vyšel na nevelkou mýtinu.Vjejím středu plálo ohniště.Nedávno se do něj přiložilo,protože oheň vysoko vzplál a větvě s praskotem pukaly.Zaním,oddělena plameny od Nika,stála žena. Rozehřátý vzduch se chvěl a rozmazával obraz,ale poznal ji okamžitě.Čarodějnice.

V tom okamžiku něco udeřilo Anderse pod krkem.Úder pocházel od

jeho duše.Byl očarovaný,i když ho chránil pacíř magických znaků.Ale každý pancíř chrání jen před vtrhnutím vnějších sil,nic člověka neuchrání před ním samým.Nic!Možná jedině vlastní silná vůle.

Je třeba nezvykle silné vůle,aby se dalo bojovat se sebou.

Zatím stáli proti sobě:čarodějnice a člověk,který je zabijákem její rasy.A mezi nimi živý oheň - neproniknutelná stěna. Oba se přiblížili tak blízko,že jejich tváře od žáru zčervenaly. Čarodějnice - oheň - lovec.Samotné Zlo a samotná Moc,která s ním bojuje.A oheň je tím,co je rozděluje.Čili vším.

Náhle Anders pocítil žádost.Tak silnou,jak silně může muž žádat milovanou ženu.MILOVANOU!Nebál se teď toho slova.Hleděl jí do očí a touha v něm rostla.Telepatický smysl mu říkal,že totéž se děje i na druhé straně ohnivé clony.Plál ne jeden,ale tři ohně.

Výstřel padl z boku!Zároveň s hlukem pocítil Anders pálivou bolest v rameni.Zachvěl se a poklekl.Odvrátil tvář od ohně a uviděl Ilanu.Držela revolver v obou dlaních.Mířila na Anderse a připravovala se k druhému výstřelu.

Tehdy Anders pochopil absurditu celé situace.On sám,díky magickým znakům,byl pro čarodějnici nedotknutelný.I když ho toužila zničit,nemohla učinit nic,dokud ho chrání Moc.Ale někdo jiný,kdo není čarodějnicí,mohl jednat jako každý člověk - zabíjet,kdy chce, jestli se nebojí spravedlnosti.

Ilana se přiblížila.Anders uviděl otvor hlavně namířený do své tváře.Bezděčně se snažil vyčíst pocity děvčátka a najednou pochopil,proč na něj má čarodějnice takový vliv.Ilana byla duševně chorá.Celá její mysl byla chaosem ovládaným zakletími.Zavřel oči, i když nemohl uvěřit,že nastal konec.

"Stůj!"- hlasitý výkřik přicházel z druhé strany ohniště.

Ilana se podívala na čarodějnici a - když viděla její přivolávající gesto - přiběhla.Čarodějnice vzala z dlaně děvčátka revolver a vytáhla z bubínku náboje.

Seděli všichni tři u dohasínajícího ohně:Anders,čarodějnice a Ilana.Nastával soumrak a na nebi se objevily hvězdy.

"Ve vrtulníku mám Geigerův čítač," říkal Anders."Ale i bez kontroly vím,že ložiska uranu jsou velmi bohatá.Kým je člověk,který je chce ovládnout?"

"O ničem nevím," odvětila čarodějnice."Varuji tě,odejdi,podruhé ti život nedaruji."

"Zapomínáš,že čtu tvé pocity.Kdo je ten člověk,který tě najal? Nejdřívě ti přikázal vyhnat vědce.Když ho pak kolonisté předběhli v nárocích na Chiropter,přišla řada na ně.Všechno pro zisk, pro uran.Peníze!Není důležité štěstí,není důležitý klid.Kdo je to?"

Čarodějnice mlčela.Ilana blekotala něco nesrozumitelného a klackem vyhrabávala popel z ohniště.Nezajímalo ji,co říká Anders,nezajímal ji tento svět.Měla svůj vlastní.

"Najdu ho!Zkoušel mě zabít.Najal lidi z mafie a jen náhoda způsobila,že jsem vyvázl celý.Tehdy jsem ještě nic nechápal.Soudil jsem,že je to obyčejný přepad,pak,že omyl.Teprve tvé přelety z Chiropteru na Zemi a zpět mě přivedly na správnou cestu.Někdo je musel financovat.Záznam o ložiscích uranu byl správnou stopou. Tehdy jsem pochopil tvé divné chování - nepracuješ pro sebe,ale pro někoho jiného.Bohatého a schopného všeho.Jak je to jednoduché, najmout si čarodějnici a své zlo svést na ni."

Čarodějnice stále mlčela.Hleděla do tančících plamenů,které se jak v krystalech zrcadlily v jejích očích.

Anders nedokázal odhadnout emoce,které v ní probíhaly.Cítil se

slabý,rána na rameni byla znát.

Stále čarodějnici nedůvěřoval,a magické znaky ze sebe nesmazal.Ty způsobovaly,že byl pro ni nedotknutelný.Nikdo se neodváží dotknout žhavého železa.

"Kdo je ten prokletý boháč?!" vykřikl.

"Odejdi," řekla žena.

"Nejdůležitější jsou pro mě osadníci," Anders vstal.Náhodou použil zraněný sval a zkřivil se bolestí.Vyndal kompas a určil směr pochodu.

"Miluji tě," řekl konečně to slovo.

"Zítra souboj skončíme."

"Skončíme," Anders chytil za ruku Ilanu.Vzal děvčátko s sebou. Dělal to pro Clauda.

"Vypadni!" - uslyšel,když opouštěl mýtinku.Pak ho v lese ještě dlouho pronásledoval smích.

A čarodějnice nehybně seděla.Mihotající plamen ohniště vyvolával pocit chvění její kamenné tváře.Schýlila hlavu a tehdy něco zasyčelo.

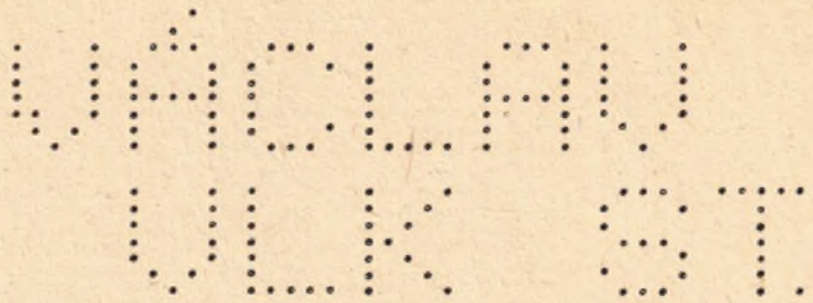
To syčel popel,na který dopadla velká slza.

"Ať mě pohltí peklo!"

A peklo ji pohltilo.

z polského originálu přeložil

Vladimír Wágner

MALÍ

ZELENÍ

MUŽÍČCI

Vážení přátelé,

v době vědeckotechnické revoluce nemohl zůstat stranou vědecké práce aninás početně malý, jinak však značně aktivní kolektiv klubu Julia Verna! Již od počátku klubu jsme se zabývali složitými, přímo vědeckými problémy. Jedním ze základních problémů, řekl bych přímo, jedna z otázek základního klubového aplikovaného výzkumu, byl problém názvu našeho klubu. Jistě víte, že náš klub nese jméno jednoho z nestorů literatury sci-fi, nejisté ovšem je, jak se onen spisovatel vlastně česky jmenoval. Jak se jmenoval francouzsky, nebylo rozhodující. A ani není.

V tomto konkrétním případě se praxe poněkud odchýlila od běžných zvyjlostí posledních let a místo, aby bylo jasno, jak se něco čte a nebylo jasno, jak se vlastně píše, byl zde problém obrácený. Uveďme si příklad praktického problému. V běžném životě vstoupí do vědomí lidu cizí slovo a je přijato. Např. luncheon meat. Málokdo ví, co ta slova vlatně původně znamenala. Ale každému je jasné, že konzerva obsahuje sekanou neznámého původu a že v krámě je nútno požádat o lančmít, abychom obdrželi žádané, totiž mleté v piksle. Ovšem, je neustálena praxe, jak se to píše. Jak každý ví, písemný záznam kolísá od tajuplného, cizokrajně vypadajícího nápisu "Luncheon-meat", až po novinový tvar lančmít, čti jak slyšíš. Při spatření posledně jmenovaného tvaru slabší povahy omdlévají. Již na tomto malém nástinu je jasné, jak složitý je problém cizích slov v češtině.

Vratme se však k názvu našeho klubu. Tajuplná slova - "Jules Verne" se hrdě tyčila před našima očima, jenže ... To jenže je důležité. Při skloňování začnou problémy. Druhý pád je - koho, čeho - a už jsme v koncích. Jak je druhý pád od Jules Verne? Zde začala naše první vědecká práce.

Klub se v průběhu bádání rozdělil na tři základní skupiny badatelů.

A - frankofonní skupina, požadovala vyslovení jména jako Žil Vérn, a odmítali jakékoliv skloňování.

B - umírněná skupina, předem odsouzená k prohře, jako všechny umírněné a kompromisní skupiny, souhlasila s vyslovováním Zil Vérn, ale připouštěla padové otázky, a tedy i skloňování a to nejlépe podle vzoru pán - bez koho, čeho, bez Zila Verna.

C - ovšem skupina českých fundamentalistů, vedená pracovníkem slovenského původu Egonem odmítala jakékoli změkčilosti a trvala na vy vyslovování jména jako Jules Vernes a tím i na skloňování např. bez koho, čeho, bez Julesa Vernesa, vyslovuj jak čteš.

Mohu ubezpečit váženou společnost,že jsme této otázce věnovali několika letou pozornost,pilně vědecky pracovalí a zvídavý čtenář může najít výsledky naší práce shrnuty v Jazykozpytném zpravodaji,ročníky 134 až 139,strany 11 286 až 14 567.

Celkové dílo,bohužel poněkud předčasně ukončené,bylo vydáno pod stručným a jasným názvem:

"Některé problémy výslovnosti určitých,hlavně slavných jmen a jiných zajímavých slov,pocházejících z francouzsky mluvících oblastí,s přihlédnutím k některým zvláštnostem jazykových zvratů ve výslovnosti při přechodu přes germánská území se zohledněním jazykových odchylek v oblasti Alsaska-Lotrinska a jejich mutace ve slovanském prostředí středních Čech,silně ovlivněných tzv, čistou "Pragische-Deutsch" a výslovností na pražském francozském gymnásiu."

Práce měla rozhodně úspěch,uvažuje se imo jejím otištění v zahraničí.Nejvetší zájem provevila Psychiatrische und Psychologische geselschaft Zürich.

Práce byla náhle ukončena v době rozšířeného zasedání našeho klubu o přátele našeho předsedy,chlapce z tělocvičného klubu Bivoj.Na památném zasedání ukončil předseda dlouholetý výzkum i spor.A to za pomoci svých přátel a pravidel českého pravopisu, SNPL 1974,šesté vydaní,str.176 - odstavec čtení a psaní cizích slov,řádek čtvrtý,kde se praví: "Obojí je možné."

Od té doby se řídíme obecnou praxí a mydlíme to,jak nás to napadne.A taky to jde.Vyřešený problém však v nás zanechal neutuchající žízen po vědě.

Velikou otázkou bylo,kterým směrem se teď bude ubírat náš zvídavý duch.Rozhodli jsme se náhodě pomoci,neboť náhoda pomůže jen připraveným.Pro vznik myšlenky je však nutno vytvořit patřičné podmínky.Bylo proto zakoupeno něco pochutin a pití a přestože se zpočatku tato investice zdála být vyhozenými prostředky,došlo díky kombinaci rybího salatu v majonéze a Pražského výběru k situaci,že již po hodině nám bylo jasno.Pohlédli jsme na sebe a pravili:

Zelení mužíci!A náš jednatel vkoutě tiše dodal:Malí.

A bylo to.

Malí zelení mužíci,zrádně opuštění hvězdáři,se ukazali jako nesmírně zajímavý problém.Předem sdělme,že odmítáme nepodložené tvrzení,že malí zelení mužíci neexistují.

Přátelé,sděluji vám zasadní pravdu.Malí zelení mužíci nejenže exitují někde ve vesmíru,oni existují zde,na této planetě s námi! A my to dokážeme!Vědecky!Ponořme se proto do historie.

Vážení přátelé.Každý cti úbalý vědec,pokud chce zdůraznit závažnost své myšlenky,začíná u Římanů.Nebojte se,tam já nezačnu.Není nutno prchat ze sálu,ani si pokládatrameno na sousedvu hlavu - totiž opačně - abyste si schrupli.Já totiž začnu u starých Reků.

Kapitola II.

Příchod malých zelených mužíčků na Zemi a začátky historicky dokazatelné přítomnosti.

Z historických pramenů jsme použili jedno ze základních děl, které nám bylo dostupné a to"Starověké báje a pověsti" od R.Mertlíka,nakl.Svoboda,neboť se týká období,ve kterém všechno začíná a tím je doba starých Řeků.Jak z uvedené knihy vyplývá,/kapitola I - Zeus zvítězil/,došlo na Zemi v uvedené době k boji,který můžeme dešifrovat jako meziplanetární bitvu národa Kronů s jejich

vazaly, či snad soupeři, kryjící se značkou D.I.A., vedenou vůdcem, který si říká Zeus. Pro nás není skutečná příčina sporu rozhodující, základní konstantou je to, že šlo, mimo jiné, o nadvládu nad Zemí.

Označení otec a syn u Krona a jeho soupeře je jasnou ukázkou symbolického označení vztahu mezi nadřízeným a podřízeným. Uvedená, přímo vědecká kniha nám sice dopodrobna líčí družinu - rozuměj vojsko a spojence, Krona, ale hlavně se zabývá, tak jako každý dějepis, spíše družinou pozdějšího vítěze, družinou bojující pod vlajkou DIA.

Předběhněme líčení bitvy a všimněme si zdánlivě drobné nesrovnalosti. Při rozdělování prebend dostal Poseidon vládu nad vodami, ale byl zde ještě někdo, o kom sami bohové mluví jako o bohovi s nejpočetnější družinou. A tím je dodnes chýrný Okeanos, sídlící ve vodách, sám bez konce a začátku a hlavně s dcerami a syny, kteří sídlili ve všech vodách na Zemi. Jeho národ žije vevodě a to nám něco v podvědomí říká. Voda, voda ... Začíná se rýsovat hypotéza. Vědecká.

Ale abychom pronikli k dřeni problému, vraťme se k boji o Zemi, boji meziplanetárnímu, vedenému úžasnými prostředky. Panečku, to by byl námět na sci-fi film. Ale no nic, zpět ke starým Řekům.

Jak se na straně 15 uvedené knihy praví, boj mezi těmito rasami či narody, trval dle řeckých údajů deset let.

Z textu o konfliktu vyplynuly dle našich zjištění tyto zásadní skutečnosti:

- jedná se o událost velmi starou. Cituji: "Původní lidé/pod vládou Krona/žili stále stejným neplodným životem, nic nevymysleli, nic nevytvořili. Nakonec zanikli a nezůstala po nich jediná památka." Konec citace, kniha str. 14, posl. odstavec. To je mimořádně zajímavá informace. V textu tedy dedukujeme, že událost se stala v době, kdy byl na Zemi živý proslavený chybějící článek. Nechceme předbíhat, ale Leaky v Africe přece jen něco nalezl, i když datování je značně nejisté. Mějme za jisté, že válka proběhla/tedy souboj Kronos a Zeus/, těsně po vyhynutí prvních předlidí,
- bitva o planetu sama o sobě znamená, že spolu bojovaly dvě vyvinuté civilizace, stojící na vysokém stupni vývoje. Bojové prostředky tomu nasvědčují:

1/ cituji: "Zeus vyvedl z podzemí jednooké obry Kyklopy, kteří mu ukovali blesky." V reálném pohledu se zřetelně jedná o kybernetická bojová monstra, možná maxiroboty, vyzbrojené laserovými děly. Jedno oko uprostřed čele je jen dodatečným důkazem.

2/ Strašliví padesátihlaví a storucí obři/str. 15 tamtéž/jsou nám podivným, ale pochopitelným válečným strojem, osazeným padesáti člennou posádkou robotů. Poněkud nepraktické, ale možné.

3/ Že se jedná o boj za použití moderních prostředků nás též přesvědčí líčení, jak skály létaly do vzduchu, voda se vařila a lesy hořely. Jednalo se o realistické vylíčení dopadu bomb, raket a použití zápalných látek.

4/ Jak se pod rouškou báje dokáže skrývat jen lehce zakrytý skutečný děj, si ukážeme například na popisu Tyfona, obludy, kterou musel Zeus porazit po porážce Krona na Zemi.

Cituji: "Tyfon plul po obloze, měl sto dračích hlav, ohnivé oči a ze všech údů mu sršel oheň."

Tak si to přeložme. Sto hlav je sto pomocných nebo bojových raket. Světelné reflektory jsou ohnivé oči a oheň? Oheň jsou trysky raket na zadní korábu. Zkáza vesmírného korábu, který přišel na pomoc posádce z Centra, proti vzbouřenému obyvatelstvu vnější planety je popsán až naturalisticky.

Cituji: "Neohrožený Zeus upálil tomuto obrovi bleskem všechny hlavy a svrhl ho s oblohy do podsvětí." Jak jinak může primitiv popsat zásahy laserovým dělem do jednotlivých center korábu a pak jeho

pád nebo úprk do prázdnoty vesmíru?!

Zkázu bojového korábu máme před sebou jako na dlani.

Vítězem je Zeus a spol.Po bitvě zbyl vedle vítěze na Zemi ještě někdo jiný.Někdo,kdo žije ve vodě a o kom se ukáže v knize něco velice zajímavého.Už jsme o něm mluvili.Jmenují se Oceános a jeho druzi.

Než se podíváme do textu dále,necinká vám v hlavě něco?Žije ve vodě,no,no,nic?Tak nic.

Jedeme dál.

Družina Oceána,podivně nepodřízená správci vod z vítězné strany, Poseidonovi,byla dle zpráv značně početná.Doslova se říká,že všechny jeho děti,/to chapeme symbolicky/,se rozeběhly po světě a podržely si ve vodach svou božskou moc.

A každý ten bůh,vodní bůh,mluvíme stále o nich,měl podivuhodné vlastnosti,jak nas o nich informuje kniha na str.22,odst.třetí.

Cituji:"Každý bůh ... se mohl proměnit v něco jiného,i v neživou věc,mohl se lidem zjevovat i být neviditelný,mohl se vznášet ve vzduchu atd..."

Je sympatické,že na prvním místě pak autor opsal tu něžnější část těchto tvorů,kterým jak říká kniha Starověké báje a pověsti se říká lesní panny,rusalky,vodní víly.Kdo je jejich protějškem? No přátelé,kdo?Už jsme u toho.Vodníci!Vodníci!A jak vypadají vodníci?Žijí ve vodě,jsou zelení a ... Ale ještě si chvilku počkejte.

Nejprve se však podívejme,jak si vlastně žijí a co dělají ty vodní krásky.Podívejme se nejprve na vodní víly - najády,které bydlely v pramenech,studních,řekách,jezerech a pod.

Zřejmě se jedná o bydlení různých kategorií,studně budou zřejmě něco jako 0+1 čtvrté kategorie,řeka jako činžák,jezero dle velikosti od rodinného domku po vilu na Hanspaulce.Víly chodívaly bosé, prostovlasé,s podkasaným šatem,z jiskrných očí jim stále vyzařovala radost,jásaly,tančily,zpívaly a ujímaly se trpících,taktéž přijímaly účast na lidských osudech.Při těchto vlastnostech nebylo divu,že si Apollon vyvolil devět z nich,ano pánové,slyšíte dobře, devět,na tohle jsem se ptal i v univerzitní knihovně,a odvedl si je na Olymp.Pro veřejnost,snad aby to tak netlouklo do očí,byly nazvány Múzami.

Osudy jejich družek,které se nevdaly do ciziny,popisuje rozkošně autor takto:Oproti Múzám,které se staraly o ducha.jejich družky doma pečovaly o dary,nutné k životu.Žily nejraději v jeskyních, kde tkaly roucha a včely jim nosily med.Nejpravděpodobněji se jedná o podobenství neboli metaforu,jak vyplyne z dalšího textu.Zbytečně nás totiž autoři zprávy zahrnují ujišťováním,o tom,jak víly pilně pracovaly,když vzápětí konstatuje fakt,který se asi nedal ututlat,že jeskyně měla dva vchody,kde severním vchodem vcházeli lidé a jižním bohové.Nebudeme to dál rozmazávat,jen ještě poznamenáme,že v jeskyních byly vždy studánky a zřídla,kde se najády koupaly a vlhčovaly svá roucha.

Vážení posluchači,již přímo cítím rostoucí napětí a tak odhalím bod kontaktu,jak my scifisté rádi říkáme a to místo,kde je v dějinách,i když nepřímo,popsán první vodní tvor mužského rodu a to dokonce jeho přerod z obyčejného člověka.

Na str.24 knihy Starověké báje a pověsti je popsán následující děj:

Jakýsi rybář,jménem Glaukos,lovící nabřehu moře,ulovil v ukryté mořské zátoce ryby,které,když je položil na travu,doslova doskákaly všechny nazpátek do moře.Nejednalo se totiž o žádné ryby,ale o vodní bohy,kteří se svými družkami,převtělení za ryby,prováděli tření,oblíbenou zábavu nejen u ryb.Ztumpachovělý rybář jim nedokázal nezabránit v útěku.

Další text je poněkud nesrozumitelný,jasné je jen to,že rybář

rozkousal trávu,po které skákaly ryby a ejhle.Puzen tajemnou silou, skočil do moře,kde jej vodní bohové přijali mezi sebe a provedli řadu biotransformací.V knize se mluví přesně o devíti postupných proměnách z člověka na vodního boha.

Poslechněme si,jak se sám bývalý rybář po přeměně prohlížel. Cituji:"Obdivoval se svým dlouhým zeleným vousům,i vlasyměl zelené, a na ramenou a zádech byl zelenavě modrý."

Že je to krásný popis vodníka.A to je přitom,prosím,první popis vodníka,vlastně vodního boha,tedy my víme že mimozeměstana,zeleného mužíka.Kruh se uzavřel.Bohové jsou vodníci.
A vodníci jsou?Prosím,hned si to povíme.

Kapitola III.

Kolegové,teď je na čase vyjít s barvou ven a odhalit naši odvážnou,ale reálnou hypotézu.Prověřili jsme ji,podle klasické poučky, zda je dost šílená,aby mohla být pravdivá.Přátelé,zjistili jsme, že je to myšlenka nejen dostatečně šílená,ale i šíleně dostatečná. Když jsme zjistili,že starověcí vodní bohové,členové družiny prastarého Oceána jsou vlastně naši vodníci,již jen maličko stačilo a dostali jsme se k jednomu ze základních klasických děl naší i světové literatury,kdy náš národní básník,skutečný myslitel,tak významný,že ještě dnes se pod jeho značkou píší detektivky,ty moderní báje dnešního světa,tak tento básník,v tomto případě Karel Jaromír Erben,napsal na základě lidových tradic a vzpomínek mnoha přímých účastníků dramatických dějů báseň Vodník,jedno ze základních děl naší práce vůbec.

Co jste řekal?Jestli Karel-Jaromír nebyli bratři?Nebo manželé? Člověče,nechte tono kdo,kde,s kým,a za co.Tady nejsme u pop-music, tady jsme u vědy.

Básník nám,jak následně ukážeme,sám ukázal cestu,když vytvořil z lidové tradice průměrného vodníka,takového typicky našeho a krásně jej popsal.Poslechněme si jeho sugestivní líčení pro srovnání se starověkou bájí.

Karel Jaromír Erben - sbírka Zlatoroh,báseň Vodník
str.99 - kapitola prvá

Na topole pod jezerem,
seděl vodník podvečerem
"svit měsíčku svit,
ať mi šije nit"

na str.100 pak máme příkladný popis

Vyvalily se vlny zdola,
roztáhnuly v širá kola,
a na topole podle skal,
zelený mužík zatleskal.

Pro další výzkum malých zelených mužíčků je příznačné,že již při prvním uměleckém zpracování života těchto tvorů se nám bohužel do věci plete sex.Ale jsme vědci,odložme skrupule - dámy tam vzadu, odkládejme jen skrupule,ostatní si nechte na sobě - a přiznejme si že v této básni je nosným programem v ději,první odborně popsané křížení lidské rasy s rasou nelidskou.

Básník to říká s otevřenou brutalitou:

Vodník sedí mezi vraty,
spravuje své sítě
a ženuška jeho mladá
chová malé dítě.

Ovšem, co tomu předcházelo? Kdo je ta mladá ženuška?

Vratme se na str. 100 uvedené básně a vyslechněme krutou pravdu: matka, zkušená domorodka z kraje ležícího blízko vody, marně varuje dcerušku slovy: "V pátek neštastný je den, nechoď deeruško, k vodě ven." Jak je vidět, moudrá venkovanka již tehdy znala to, že v pátek, po vyčerpávajícím týdnu poklesá u lidí v důsledku únavy pozornost, kvalita práce i psychomotorická souhra a zvyšuje se počet pracovních i nepracovních urazů.

A také ano, dceruška odchází puzena nějakou tenzí, snad spojenou s jistými ženskými problémy, tedy jak praví básník: "Nemá dceruška, nemá stání, k jezeru ji cos pohání" ... a pozor, jak tam dojde, to by bylo jasné i kriminalistickému začátečníkovi, "první šateček namočila, tu se s ní lávka prolomila a po mladičké dívčině, zavířilo se v hlubině." Byla to past!

Podezřelé slovo je mladičké. Ovšem, tehdy v minulých se zletilost na venkově tak ortodoxně nedodržovala, tak se s tím nebudeme zdržovat a oživíme si postavu pachatele trestného činu, slokou již uvedenou v úvodu:

Vyvalily se vlny zdola,
roztáhnuly se v širá kola,
a na topole podle skal,
zelený mužík zatleskal.

Přátelé, je mi jasno, že je oprávněně vytýkáno odborníkům, že někdy věda zachází do přílišných podrobností, dá se říci, přímo krutostí a někdy dokonce přímo do nechutných detailů. Ale v tomto případě se nedalo jinak. Pochopitelně se postaráme, aby se tento drsný text nedostal do ruky nezletilé mládeži.

Ale pro nás je líčení dostatečně výmluvné. Barva pachatele je přesně popsána: "zelený mužík zatleskal" i jeho trvalé bydliště "vyvalily se vlny zdola", dokonce i místo, kde se přechodně zdržuje a to: "na topole, podle skal!"

Bylotedy dokázáno, že se jedná o zeleného mužíka, tedy malého tvora. Kdyby nebyl malý, neužíval by básník výrazu "zelený mužík", ale třeba "na topole podle skal, zelený chlap jak hora zatleskal". Velikost je také určena. Malý zelený mužík je zde před námi. Kruh se uzavřel. Dokonáno jest!

Tak jsme zde měli začátek, to je Oceána, prostředek, to je Glaukos, pozor neplést s glukozou, to je něco jiného a pak K.J. Erben a malý zelený mužík.

Jenže mezi těmito světlými body se rozprostírá země tmy, dohadů a tajemství, kterou jsme se rozhodli propátrat. Vzhledem k devizovým obtížím jsme patrali hlavně v literatuře. Ale kdo hledá, najde a náhoda přeje připraveným. Nám ukázala cestu vynikající kniha Vladimíra Hulpacha - "Příběhy kruhového stolu."

Kapitola IV.

Ke knize jsme se dostali poněkud omylem, když se jeden z našich členů domníval, že tato kniha, vystavená ve výkladě knihkupectví, pojednává o spiritistických praktikách a doufal, že jí použije při vyvolávání ducha strýce Jáchyma, který dle rodinné tradice uložil před válkou jistý obolus v jisté nejmenované švýcarské bance. Druhý člen klubu byl naopak přesvědčen, že se jedná o příručku o opravách

ohýbaného nábytku.Rozhodli se tedy oba přátelé spojit finanční prostředky a uvedenou knihu zakoupit.K obecnému překvapení se jim však za lidovou cenu 26,- Kčs dostalo do ruky převyprávění příběhů krále Artuše a jeho družiny.Na vyobrazeních jsme viděli,jak Rekové na věštbu bájné Artemis plují do Britanie - viz str.11.A hle, na lodi jsou zobrazeny zelené postavy.Vulgární tvrzení,jako že malíř byl barvoslepý,nebo že mu došla tělová barva,byly jednoznačně odmítnuty.Také názor,že se naopak jedná o realistické zpodobnění následků mořské nemoci,nemohl obstát.Postavy stojí vzpřímeně a pokud je možno rozeznat,jedna z nich se dokonce usmívá.Už jste viděli někoho,kdo má mořskou nemoc,aby se usmíval?No tak.Jsou to malí zelení mužíci,kteří jdou s našimi řeckými přáteli na čundr do Britanie.Pro znalce bych jen dodal,že dle tvrzení v tomto učeném textu, předala Excalibur Merlinovi jezerní víla,je tedy tento meč skutečně zázračný a pochází z jiných světů,eventuálně od jiné rasy.Předání meče zvaného Excalibur je prvním doloženým zásahem malých zelených mužíků do dějin,který je zaznamenán a měl hluboký vliv na celou evropskou kulturu.

Význačným jedincem zasáhli ve středověku malí zelení mužíci i do českých dějin.Oprávněně se domníváme,že proslavený kouzelník českého krále Václava IV.,zvaný Žito,byl vlastně malý zelený mužík.

Základními znaky na postavě Žita je jeho malost a obecně známá schopnost měnit svoji podobu.Otevřeme-li bohatě ilustrovaný kancionál,dnes známý též pod pojmenováním Comix,s názvem Obrazky z českých dějin a pověstí,stačí nalistovat stranu 70 a hned uvidíte,že naše tvrzení je podepřeno údaji z uvedené knihy.Jeho malé tělesné rozměry jsou dostatečně vyjádřeny skutečností,že se nechal poPraze vozit v kočáru,taženém dvěma černými kohouty.

Ostatní Žitovy kousky si probereme v dalších přednaškách,pro ukázku snad stačí,že stál pevně na české straně,když přičaroval Bavorům,kteří byli na návštěvě v Praze,parohy a jak praví letopis, teprve když se všichni dost nasmáli,parohy zase odčaroval.

V dnešní době je tento obyčej obecně rozšířen u jižních přímořských slovanských národů,kde mnoho mladých mužů od vody nasazuje parohy kdekomu,nejen Bavorům.

Jedná se o zajímavý jev,kdy původně mimozemský zvyk se stal přejmutím,základem turistického průmyslu některých oblastí.

Přejděme k popisu tvora zvaného malý zelený mužík.

Jak již bylo hovořeno,jedná se o staré uživatele naší planety. Jsme nuceni použít termínu z našeho bytového zákona,tedy termí nu uživatel,který jasně vyjadřuje vztah,kdy někde někdo je trvale či přechodně usídlen,majitelem onoho prostoru je však někdo jiný. S tím pak také souvisí otázka platby,věc tedy dosud nevyřešená a otázka případných jiných právních nároků,jako je přechod užívacího práva,otazka oprav a údržby vodního a podvodního fondu a podobně. Ale to řeší v současné době na náš návrh,podaný na Ústav státu a práva ČSAV.

Malí zelení mužíci se dle doložených práv objevili na Zemi cca v době vyhynutí chybějícího článku.Ostatně,myslíme si,že není žádný zvláštní důvod kvůli chybějícímu článku plakat.Již staré báje nám to nakously.Viz Starověké pověsti a báje,str.14,kde se říká, že:"Lidé za vlády Krona,byli stále veselí,nikdo nikomu nekřivdil, nikdo se nepachtil zabohatstvím,nikdo nepěstoval výnosný obchod"! Konec citace.

Uvědomme si,že to byli předchůdci neandrtalce a to taky nebyl žádný zvláštní myslitel.

Kapitola V.

Stáří malých zelených mužíků bylo rámcově určeno. Jsou, jak bylo zjištěno, daleko starší než lidé rodu Homo sapiens sapiens. Tím se myslí, že jsou také daleko moudřejší. Opovržlivé ušklebky, jako že jsou daleko sklerotičtější bychom si vyprosili.

Vážení přátelé,

již na pohlrd jsou tito tvorové velice příjemní. Zelená barva, kterou tak rádi používají, uklidňuje. To podlouhých výzkumech zjistili i naši psychologové. A v praxi se tento poznatek také u nás využívá. Nervy drásající detektivky z českých luhů a hájů, ve kterých neohrožený kapitán, tak jak jej známe z našeho života uhání po boku krásné dívky v černé mercedesce, bývá zhusta, pro uklidnění čtenáře, tištěna na zeleném papíře. I jinde používáme zelené barvy. Třeba v metru, na uniformách pracovníků metra. Krásná zelená to není, vypadá to spíš jako odstín mírně zahnilého bahna, ale nakonec, zelená to je. A ta vás uklidní a jak, když souprava několikráte opakovaně bouchne dveřmi a z reproduktoru zní ječivý hlas: "Uhněte od soupravy za bezpečnostní pás, co tam stojíte?" To pak oceníte uklidňující zelenou.

A tak je nám nepochopitelné, proč se zelená barva našich malých zelených mužíků zdá někomu ekhaft. Nad tím bychom se přátelé měli zamyslet. Proč jako byli, nebo jsou proti myslí. Podíváme-li se například na knihu Bubáci a hastrmani, jak krásně je zobrazen náš milý malý zelený mužíček již na titulní stránce. A jak mu ta zelená sluší.

Výraz a podoba:

Nelze malým zeleným mužíkům upřít vzhledem k jejich mezihvězdnému původu, neobyčejnou podobnost s člověkem. To samo o sobě potvrzuje geniální myšlenku panspermie. a jisté zamyšlení nad tím, jak jsme vlastně příbuzní. Nerad bych při porovnávání vzhledu vynechal skutečnost, že všichni umělci shodně - viz třeba Bubáci a hastrmani, str. 7, ukazují malého zeleného mužíka veskrze lidského/humanoidního/. I historické kresby, zachycené v knize příběhy kruhového stolu, str. 11, ukazují sice schematické, ale jinak věrohodné vyobrazení malých zelených mužíků.

Přátelé, neberte to osobně, ale napadlo mě, při podobě lidí a malých zelených mužíků, v souvislosti se snad již prověřenou teorií panspermie, přátelé, kdopak to byl tedy vlastně pan otec?! Tot otázka. Zde plytké problémy vesmíru na dluh musí jít stranou, Ale nás zajímá, kdo bude platit alimenty? A komu?! Kde, kdy a čím?! Tak na to jsem zvědav, jak si s tím poradí advokáti, až bude původce panspermie vypátrán.

Ale vratme se k popisu života malých zelených mužíků.

Odbočím od jejich zjevu, on tady v sále taky není každý fešák a věnujme se jejich znalostem. V prvé řadě bych chtěl ukázat na vysokou technicko vyspělost malých zelených mužíků.

Dodnes je například lidstvu nedostižná znalost dorůstání ztracených údů. Pro upřesnění, zde se někteří posluchači a ano i posluchačky ptají, zda malí zelení mužíci umí též některé zdánlivě odumřelé údy oživovat. Jistě přátelé, nejen přirůstání ztracených údů, ale i oživování již, abychom tak řekli, zdánlivě mrtvých orgánů lze provádět. Bohužel, i když malí zelení mužíci považují v obecné rovině za pitomost přesvědčení některých autorů sci-fi literatury, že cizí a tím méně vyspělejší civilizace, nemají zasahovat do života na jiné planetě, trik s těmahle údama, ten nechtějí prozradit. Přes veškeré úsilí se nám nepodařilo zjistit pravý důvod, ale něco napověděla báseň od K. J. Erbena. Zde, at čteme, jak čteme, mladá žena vzdychne občas jen po matce. Mladý junák jí nechybí, i když jinak

dívky lkají po mladých junácích v celé lidské literatuře.Vzpomeňme také výmluvné líčení,popsané v knize Nové pražské pověsti,str.188, - Pověst o vodníkovi z Manin,kde se vypráví,jak neštastná vdova Adlička,pozor,bezdětná,přes veškerou snahu hupsla do Vltavy.Lidi sd vyptávali vodníka,zda Adličku neviděl,ale ten přísahal,že jí neublížil.Za nějakou dobu pak spatřily ženské na náplavce Adličku s dítětem za ruku - sic;ale dítě mělo zelené šatičky a kapalo mu z šosu. Nerozebírejme to tedy dál,není to od nich sice uplně fér,ale pochopitelné to je.

Odpustme jim jejich některé vlastnosti a zeptejme se rovnou:odkud vlastně malí zelení mužíci jsou?A také si rovnou odpovězme ... Ať víme,na čem jsme.Víme,že v zásadě nevíme,na čem jsme.No,něco málo prozradili,ale nic moc.Tak alespon tu trošku:jejich původní vlast je snad - cizí planeta s mělkým teplým mořem.Zde malí zelení mužíci trpí mnoha neduhy,parazity,plísněmi a jinými nepříjemnostmi.Proto si tak oblíbili naši Zemi,kde jsou rozšířeni hlavně v chladnějších oblastech.Řecko a podobně jsou místem nejjižnějšího výskytu,horní hranicí pak je Finsko.Pobyt mají dobře zorgan zován a to na bázi lázensko-rekreační.Bylo zjištěno,že se jedná o rekreační stanice Vodnického odborového hnutí.Jsou rozmístěny pojednotlivých tocích a místech tak,aby zaručovaly soukromí.Klasický léčebně rekreační objekt nám geniálně vyobrazil známý český malíř Josef Lada,viz Bubáci a hastrmani,třetí titulní list.Je to obytný podvodní objekt typu selské baroko.Je např.vybaven i kopií - replikou selských kachlových kamen, která jsem měl čest odborně posoudit a mohu říci,že je to festovní práce.A jak krásně táhnou.

Prostudujme tento obrázek,co brázek!Klasické dílo předního českého malíře!Zjistíme několik dalších pozoruhodností.Přátelé,naši malí zelení mužíci znají podvodní ohen.Jistým nedostatkem je,že jej,tedy svého vynálezu podvodního ohně,využívají i k poškozování vlastního zdraví,jak je vidět z postavy malého zeleného mužíka,kouřícího fajfku.

Dobře míněné upozornění jednoho z členů našeho vědeckého týmu k rukám lázenské a rekreační komise malých zelených mužíků,nejdná-li se o porušení léčebného režimu,nebylo však kvitováno s povděkem. Bylo mu zpět vzkázáno,aby si trhnul ploutví.Přes veškeré úsilí se však nepodařilo prokazat přímou souvislost mezi řádně odůvodněným oznámením,a opakovanou povodní na Berounce,kde má jmenovaný oznamovatel chatu.Teď již třetí,ty dvě mu vzala voda.

Zajímavou se nám také zdá skutečnost,že malí zelení mužíci dokonale ovládají raketový pohon.Prostudujeme-li si vyobrazení v knize Bubáci a hastrmani,na stranách 25 a ještě lépe na str.27,vidíme geniálně jednoduchý reaktivní letoun se studeným výtokem plynů na zádi,umístěný ve snopu obilí,lehce ovladatelný a řiditelný,což dosvědčuje i to,že létající přístroj pilotuje zjevně nedospělý malý zelený mužík.

Mimořádné pozornosti si zasluhuje epochální vynález malých zelených mužíků,přístrje pro tvorbu místního počasí.Překrasně jej popisuje již uvedená kniha mistra Lady,str.37,jak ve škole Mulisák Bubáček/jméno jednoho žáka,národnosti Malý zelený mužík/,vytvořil krupobití a bouřku.Zjistili jsme,že o přístrj se zajímají všechny možné organizace,Cosa Nostrou počínaje,přes Saharskou Akademii věd,až po Agrostroj Prostějov a JZD Slušovice.Proto se nám nepodařilo dostat se k přístroji příliš blízko,nahlédli jsme jej pouze z dálky,když dva malí zelení mužíci mizeli v rybníce po průtrži mračen v letošním létě.Jeden z mizejících malých zelených mužíků zahrozil k budovám obce a zahuhlal:"Já vám dám,pacholci,že nejdřív bude kulturák a pak čistička odpadních vod."

Avšak jak říká mluvčí anglické královny:No comment.

Dostáváme se k další zajímavé schopnosti malých zelených mužíků.Tou

je dýchání pod vodou.Malí zelení mužíci odmítli sdělit bližší podrobnosti.Žábry nemají,jeden z našich kolegů dokonce dostal od otce jedné fešné pár mlaskavých facek,když se ji snažil prozkoumat,tedy tu vílu či najádu,nemá-li náhodou žábry někde jinde než na hlavě. Pkud víme,dostal se dost daleko,nežbyl výzkum nevědecky založeným otcem,malým zeleným mužíkem,přerušen.Žábry nemají.Nápady spisovatelů vědeckých a fantastických románů o dýchání skrz prodyšné látky,jakési folie malí zelení mužíci nekomentovali,pouze přilípli tazatelí na ksicht,tedy obličej,nějakou folii a dál o věci nediskutovali.Žádost o předání tohoto umění,tj.dýchání pod vodou,byla ze strany malých zelených mužíků odmítnuta.Mluvčí malých zelených mužíků pravil,že představa,že by k pochodu Praha - Průhonice přibyl pochod Praha - Vranská přehrada po dně je děsí.Představili jsme si to na jejich žádost a návrh jsme stáhli.Ještě to tak,

Vrhli jsme průzkum na umění.Myslím na umění,které provozují malí zelení mužíci.Nebudeme se snad bavit o hraní na housle.Vynikající houslové koncerty,které malí zelení mužíci pořádali,jsou dobře zapsány ve vědomí všech evropských národů.Váš dotaz,nebyl-li náhodou Paganini také malý zelený mužík,vzpomeneme -li si na líčení jeho prozelenalé tváře a dlouhých,až nelidských prstů,nebyl zodpovězen. Ale také nebyla naše domněnka vyvrácena.Jiné hudební nástroje jsme však u malých zelených mužíků nezjistili,což je podivuhodné.

Zato jsme objevili překrásné umění,které lidé vůbec neznají.Je to umění loupání obrazů z vodní hladiny.Fixací silového pole v kombinaci s povrchovým pnutím kapaliny vytváří malí zelení mužíci obrazy na vodní hladině se zrcadlícího odrazu,ktera sejmou z hladiny. Tyto obrazy se exportují a jejich cena je dle přiznání malých zelených mužíků značná.V poslední době však došlo k několika trapným záležitostem,kdy sejmutý obraz,umístěný na stěně některého boháče na cizí planetě,páchl chemikáliemi nebo naftou,či z něj dokonce trčela láhev z PVC.V řadách činitelů zodpovědných za čistotu vodních toků a rybníků pak došlo k několika neobjasněným případům utonutí. Obáváme se,že budou-li malí zelení mužíci postupovat i nadále tak radikálně,budou mít některé zemědělské i jiné závody brzo nedostatek řídících pracovníků.

Kapitola VI.

Vážení přátelé,závěrem mi dovolta několik slov.Abychom mohli naše dílo zásadně dovršit,bylo ještě nutno objasnit správný název našich vynikajících spolubydlících.Tím myslím Malých zelených mužíků.Název Malí zelení mužíci vymyslela totiž,jak známo,nějaká doktorka v Anglii.Přátelé,toby pronás však nemělo být závazné.Za prvé proto,že co my si máme co nechat vykládat někde něco od ciziny,a potom,vymyslela to ženská.Vědecký název!Cha-cha!

Jediný vědec byla Sklodowská - Curie a podívejte se na její fotku! To byl maskovanej chlap!My,tak jako většina našich vědců,jsme se ponořili do problému podle našeho velkého vzoru,Strýčka,majitele to chemického závodu,jak jej neodolatelně popsal vesvém díle pan spisovatel Jirotka.Strýček také přišel na všechno sám a nic předem nepotřeboval opisovat od někoho jiného.Ostatně,zdá se mi,že se to v tomto kraji v poslední době tak rozmohlo,že si stále něco vynalézáme sami,bez ohledu na to,že už to někdo vynalezl dávno před námi.A tak je to také správné.Nic člověka tak nepotěší,jako to,že na něco přišel sám,at už je to banální poznatek,že voda se nesmí lít do kyseliny a nebo vysoce odborný poznatek,že osobní počítač se v kovárně nedá vyrábět.

Takto jsme i my postupovali při hledání pramenů a kořenů.Ponořili jsme se do díla již citovaného Hulpacha na str.61 a zde jsme nalezki zásadní text.V něk se popisuje svatební veselí na Camelotu.Cituji:

"Najednou se rozlétly dveře,do síně vlétla fujavice,a v nich se

objevil podivný jezdec.Nikdo z přítomných se mu nemohl rovnat mohutností nebo výškou.Ba i silák Pellinor vypadal proti němu jako skrček.Nejpodivněji působilo,že vlas i husté vousy spadaly rytíři až na prsa a záda,jako jarní tráva a měly tutéž barvu.Pod pláštěnkou ze zelené kožešiny pak bylo vidět široký pás,vykládaný ametysty a ruka svírala sekyru pobleskující zeleným ostřím.Také návštěvníkův kůn vypadal jako z pohádky.Na zelené hřívě mu tály sněhové vločky,které stékaly ve stružkách po měchové šíji až ke zlatým kopytům.I zelené sedlo a pokrývku měl kůn krumplované zlatem".Konec citátu.

- - - - -

V této chvíli přednášející povstal,sundal si z hlavy paruku a nasadil si na své krásné,zelené vlasy slušivý klobouček.Jeho asistent, který mu dosud mlčky podával citovaná díla,se vztyčil vedele přednášejícího.

Přednášejícímu/cca 190 cm výšky a 105 kg váhy - střední věk/,pak tento jeho asistent/205 cm výšky a 80 kg váhy,mladík/,pomohl sundat nudné konfekční sako a obléknout půvabný zelený obleček.Pak se mlčky převlékl také.Nakonec vyndal z vaku zelenou dvouruční sekyru a odebral se ke dveřím ze sálu.
Přednášející pokračoval do napjatého ticha:

Takže,vážení přátelé,jedná se o malé zelené mužíky a nebo nejedná? Nejedná,přátelé!Jedná se o Velké zelené chlapy.Tak zní vědecká pravda!Jen si nás raďte hezky prohlédnout!U východu pak podepište protestní rezoluci,kterou zašleme Anglické astronomické asociaci,proti hanlivému označení Malý zelený mužík s požadavkem o změnu názvu,jak jsem ji ž řekl,na

V e l k é z e l e n é c h l a p y

Ten s tou sekerou bude kontrolovat čitelnost podpisů.
Děkuji vám za pozornost.
- - - - -

Přepis záznamu z magnetofonového pásku,z přednášky člena klubu Julia Verna,Vodomila Wassermanna.Neupraveno,neautorizováno,jmenovaný byl naposled spatřen pod Vyšehradskou skalou.
Pozor,/C/ stále v platnosti,klubové příspěvky dochází poštou z holešovického přístavu,byť poněkud navlhlé.

KOMA

-

USA

Kamera: Victor J. Kemper

Scénář a režie: Michael Crichton

Hrají: Genevieve Bujoldová, Michael Douglas, Richard Widmark
Elisabeth Ashleyová aj.

Bostonská ústřední nemocnice. Patří mezi největší svého druhu v USA. Mnoho lidí, mnoho osudů. Láska, utrpení, radosti i starosti, bolesti i úleva. Mezi lékaři, kteří prožívají se svými pacienty jejich osudy, jsou i dr. Susan Weelerová a dr. Mike Bellow. Mladí lidé, jež v sobě našli zalíbení, žijí spolu spokojeně / drobné nehody jejich vztahu jem sluší/, až do doby, kdy...

Až do doby, kdy Susanina kolegyně Nancy podstoupí zákrok umělého přerušení těhotenství. Operace probíhá normálně, najednou však prudký pokles tlaku, nepravidelnost tepu, zvýšená frekvence dechu. Odchylka od normálu trvá jen chvilku, pak je opět vše v normě. Lékaři se přestaniz znepokojovat a obvyklým způsobem dokončí operaci. Úspěšně. Až na to, že se Nancy neprobere po zákroku z narkozy-upadne do hlubokého komatu, z jakého není návratu.

Susan je otřesena. Nedokáže to pochopit. Hledá útěchu u Mika, ale ten je rozčílený, nebot místo hlavního chirurga získal konkurent.

Taková veselá a zdravá žena. Za tím něco vězí. Z materiálů operované Susan zjistí, že výsledky všech vyšetření jsou v pořádku, jen výsledek rozboru tkáně je zaměněn s jiným pacientem. Susan tedy navštíví hlavního anesteziologa, dr. George. Ten odmítá veškerou odpovědnost, příčina komatu je mu neznámá, obratte se na laboratoř. Ale ani tam se ochotou nepřetrhnou. Poslední nadějí je centrální kartotéka napojená na počítač. Operátor však podle práva odmítne vydat jakékoliv informace z paměti počítače; nakonec Susan dá aspon seznam pacientů, kteří v nemocnici posledni dobou upadli do stejného komatu. MNožství jmen na seznamu je zarážející. Zajímavý je také fakt, že jde o lidi různého věku, obého pohlaví, lidi celkově zdravé, koma se dostavilo po operacích chirurgického charakteru - slepé střevo, zlomeniny apod.

První, komu se Susan svěří, je Mike. Ale Mike je příliš mimo, vztahy mezi ním a Susan dostávají první trhliny.

Vyžádáním si seznamu z počítače dr.Weelerová překročila svou pravomoc a hrubě porušila nemocniční řád. Ředitel, dr.Harris si Susan nechá zavolat a upozorňuje ji na to. Susan se snaží argumentovat podivnými událostmi, ale Harris je stejně jako Mike nepřesvědčitelný. Navíc je ovšem při zachování neopakovatelnosti ochoten na přestupek zapomenout, a tak Susan vyklízí bojiště.

Do komatu upadá další pacient, Nancy umírá. Susan podniká odvážnější kroky. Navštíví pitevnu. Zde se dozvídá zajímavé v ci: hodně lidí s komatem se sem ani nedostane. Ještě v bezvědomí jsou převáženi do Jeffersonova institutu, kde se jejich stavem blíže zaobírá kvalifikovaný personál. Ano, Nancy právě pitvají. Něco zajímavého? Ne,.... ale počkejte, přece jen něco, jakoby stopy po nějakém jedovatém plynu, ano, jde o kysličník uhelnatý. Ale jak se sem dostal... Podezření Susan se pomalu přeměnovalo v jistou skutečnost.

Stressová situace v poslední době donutí Susan k návštěvě psychiatra. Ten jí doporučí na chvíli vysadit, dopřát si chvíle mimo město a schon. S Mikem tedy Susan prožije nádherný prodloužený víkend, Zpáteční cesta vede kolem odbočky k Jeffersonovu institutu A je po klidu. Mike s návštěvou nesouhlasí / stále ho Susan nepřesvědčila, že to nejsou jen dohady či chorobné představy/, přesto Susan před institut zaveze.

Budova institutu je supermoderní, ale také supertajemná. Tmavá skla v oknech, kolem plot, nikde ani živáčka. Konečně přichází sestra. Ne, dnes návštěvám vstup zakázán. Přijďte ve středu, to je jakýsi den otevřených dveří.

Tedy ?ost času na důkladnou prohlídku nemocnice. V suterénu jsou umístěny bomby s kyslíkem. Rozvod kyslíku do operačních sálů. Susan sleduje klikatou cestu nerezové trubičky, kterou proudí k pacientům životadárný plyn. Anebo také ne. Trubička se stáčí světlíkem do vyšších pater. Susan je odhodlána ke všemu. Splhá nahoru. Ztráci botu, aby mohla přelézt v nejvyšším patře do horizontálně vedené větrací šachty, odhazuje punčocháče /důležitý moment!/. Větrací šachtou se plazí podél nerez trubice nad nemocniční chodbou. Najednou narazí na podivné zařízení. K nerez trubici je připojen elektronický obvod, který podle určitého programu zastavuje přívod kyslíku a na přesně stanovenou dobu, která neznamená okamžitou smrt, vpouští do vedení jedovatý kysličník uhelnatý. A zařízení je napojeno na operační sál č. 8. Tam operovali i Nancy.

Mike je opět Susaninou v bou. Poslouchá ji, ale zase nevěří. Divák začíná tušit, že Mike je do c lé záležitosti zapleten.

Susan jde do Jeffersonova institutu na vlastní pěst. S několika doktory jako malá exkurze, prochází dokonale čistými prostorami do hlavního sálu. Je to obrovské hala, kde visí na lanech, spuštěných ze stropu, velké množství pacientů v bezvědomí. Průvodkyně vysvětluje: každý nový pacient je zavěšen do takovéto horizontální polohy a je samostatně napojen na počítač, který řídí přísun živin a odsun škodlivin, signalizuje potřeby, anuluje nepříznivé vlivy. Susan / a ani divákovi/ nepřipadá, že by se zde nějak moc člověku sloužilo. Spíše naopak.

Díky nepozornosti strážných v bezpečnostním centru u sledovacích monitorů se Susan po odpojení od exkurze podaří dostat do přísně / asi by na slovo přísně měly přijít uvozovky/ střežených chodeb zadního traktu institutu. Výsledek jejího pátrání je otřesný: institut obchoduje s lidskými orgány na transplantace pro ty, kdo na to mají. Susan stačí i vyslechnout rozhovor, kdy jeden doktor svého kolegu ujišťuje, že George to určitě zařídí. Susan se rozsvítí - styk s nemocnicí tedy obstarává hlavní anesteziolog...

Strážní jsou institutu přece jen něco platní. Na monitorech zjistí pohyb cizí osoby po ústavu - a honička může začít. Susan se štěstím utíká.

První cesta vede k Mikeovi. Ten ji utěšuje, zdá se, že jí

začíná poprvé věřit. Jde vařit kávu, Susan se chvíli choulí na pohovce, ale nemůže teď být sama. Jde za Mikem. Ten stojí u telefonu a do sluchátka zrovna říká: "Nebojte se, zdržím ji tu. Postarám se o ni..."

Susan utíká. Do nemocnice.

Tam se přesvědčí, že podezření, že ji v posledních dnech někdo sleduje, je oprávněné. Susan musí unikat podruhé. Téměř horrorová honička končí v obrovské lednici-mrnici Susaniným vítězstvím. Je zajímavé, že je jako doktorka donucena poprvé v životě nez chraňovat, ale spíše se snažit zabít.

Již není nikde v bezpečí. I Mike ji sklamal a je proti ní. Ředitel, dr. Harris, je její poslední naděje. Už toho ví dost, aby se mohla obrátit na oficiální instituce.

Harris Susan vyslechne klidně. Skoro, jako kdyby byl o všem informován. Z tímco nalévá drink, Susan povídá a rozhlíží se po komfortní kanceláři. Napije se. Na stěnách jsou rozvěšeny diplomy a čestná uznání dr. Georgi Harrisovi za obětavou... G e o r g e Harris. Susan vše pochopí. Nejvyšším mužem v celém obchodu s lidským zdravím je přímo ředitel nemocnice. Muž s největší pravomocí. Pomocí operačního sálu č.8 zajišťuje přísun "čerstvého materiálu". Ale nemůže v tom jet sám, musí mít společníky...

Harris se Susan přiznává. Může, neboť nemíchal do přichystaného nápoje omamný prostředek. Susan je jako přiopilá, plete se jí jazyk, není schopna fyzického odporu. Dokonale ale vše vnímá.

Dr. Harris volá sestru. Tedy dr.Weelerové se udělalo nevolno, je to skutní slepé střevo, operace nevyhnutelná, připravte operační sál č.8, vzhledem k vážnosti situace a časové tísni budu operovat osobně.

Mike má službu. Jde po chodbě spojující jednotlivé operační sály. Proti němu vezou Susan. Vedle vozíku jde dr. Harris. Mike se znepokojeně sklání nad omámenou Susan. Směrem k dr.Harrisovi říká: Byla u mne, skoro blouznila, jako v horečce, volal jsem její matce, aby neměla strach, že se o Susan postarám, ale Susan utekla.

Susan se snaží Mikeovi něco říct: nic mi není, jsem zdravá, žádné slepé střevo.Mike ji nerozumí, ani není schopen se tak soustředit, má velké obavy. Susan pochopila, že měla svému milému více věřit, teď něco dohánět či vyčítat je pozdě.

Sestra hlásí, že sál č.7 je připraven. Harris se rozčílí, že přece jasně řekl, že bude operovat na osmičce. Mike zbystří pozornost. Hlavou mu zazní Susanina slova, kterými popisovala svůj hrůzný nález ve větrací šachtě.

Začíná závod s časem. Mike horečně hledá cestu k elektrickému vrahovi. Najde Susaniny punčocháče /vidíte?!/ přímo pod světlíkem. Šplhá nahoru, plazí se šachtou, rozbijí směšovač...

Mezitím ale začala operace. Slepé střevo - banální záležitost. Přesto uprostřed operace stejné komplikace jako kolikrát předtím: nepravidelnost tepu, prudký pokles tlaku, zvýšená frekvence dechu. Operující Harris je naoko znepokojen. Za chvíli může přestat hrát, nebot pacientka se vrací k normálu.

Operace skončila. Harris strhává roušku a vybízí přítomného anesteziologa, aby operovanou probudil. Nejde to. Harris se usmívá.
Najednou hlasitý vzdech a Susan otevírá oči. Za sklem se usmívá Mikeova tvář. Harris prohrál...

přetištěno s laskavým svolením
Světelných roků

ALFRED BESTER

KVETOUCÍ HROMOBIJ

/ The flowered Thundermug/

Alfred Bester,nar.1913,absolvent tří amerických univerzit,začal psát povídky v r.1938,takže patří k autorům tzv."Zlatého věku sci-fi".Svou fantazii uplatnil rovněž v řadě dobrodružných povídek a hororů zejména v době,kdy spolupracoval na vytváření comicsového serialu "Superman".Psal též pro rozhlas a televizi,ale jeho oblíbeným žánrem zůstala sci-fi.Jeho tvorba je poměrně skrovná /6 knih,z toho 2 jako soubory povídek/,ale svou úrovní se právem řadí k vrcholům americké sci-fi.
Podrobněji o autoru Světová literatura č.6/1984

I.

Náš první semestr věnovaný historické archeologii zakončíme pokusem o jakousi rekonstrukci pracovního dne průměrného Američana dvacátého století,tedy z doby asi před osmi sty lety.Toto období je mimořadně těžké zrekonstruovat,neboť konkrétních podkladů z té doby nám zbylo zoufale málo.

Řekněme,že se jmenoval Jukes.To je jméno,které se dost často objevuje v ságách,které z neznámých důvodů byly nazývány Comics. Pojednávaly často o hrdinných bojích mezi ním a zlověstným Kallikatem,kterýžto dobu se světším či menším úspěchem snaží různé vědecké teamy zrekonstruovat.

Jsme asi tak v roce 1970.Mr.Jukes,svobodný,žije na svém malém ranči v tehdejším New Yorku.Ráno vstane,navlékne si černé kalhoty a měkké holínky s ostruhami,na to kryt z ovčí vlny proti bodlinám kaktusů,pak barevnou košili,černou úzkou kravatu a vestu z nevydělané kůže.Ozbrojí se šestiranným revolverem zn."Frontier" a vydá se k Bar-B-Q připravit si snídani.Osmaží si pánev kořeněného planktonu nebo také zadělávaných řas a pak se projde po svém ranči. Často se mu totiž stává,že smečky potulných Beatníků nebo divokých Indiánů mu kradou automobily,kterých má na svém ranči stádo asi o stopadesáti kusech.

Tyto zločince obvykle zažene ranami pěstí,protože jako všichni Američané té doby má nesmírnou sílu.Lehce snáší i údery pohazovaným nábytkem,což byl sport,který se tehdy hodně provozoval.Svou pistoli používal jen zřídka,obvykle při rituálních ceremoniálech

zvaných "show-down"[1]. Pak odjede do práce buď na koni, nebo automobilem, popř. vozem jezdícím po kolejích. Po cestě si čte ranní noviny, v jejichž záhlaví jsou nápadné titulky oznamující nejdůležitější události jako "Objevení severního polu", "Úspěšný oblet planety Mars raketou s lidskou posádkou", "Potopení luxusního parníku Titanic" atd.

Mr. Jukes pracuje jako návrhář v jedné reklamní kanceláři na Madison Avenue, což je dnes známo jako "Západo-východní bulvár". Tehdy to byla špinavá, zablácená ulice plná vinopalen, rváčů a gangů, zamořená mrtvolami a striptérkami v nepřirozeně krátkých šatech. Ve své kanceláři měl psací stůl s rolovací deskou, antigravitační křeslo a měděné plivátko. Na stěně visely vzácné obrazy od Renoira a Michelangela, výstřižky komiksů a indiánské skalpy. Do magnetofonu diktoval korespondenci, kterou sekretářka přepisovala a množila pomocí pera, inkoustu a kopírovacího papíru, což jasně dokazuje, že psací stroj byl vynalezen až později, spolu s mikroprocesorovým computerem.

Kolem poledne zašel Mr. Jukes na oběd, který se podával v obrovské hale pro tisíce pracovníků současně, a pak se vrátil do své kanceláře. Jeho práce musela být nesmírně vyčerpávající, protože se pracovalo 4 hodiny denně. Na práci bylo těžko se soustředit, protože pod oknem se ozýval řev bojujících gangů, srážejících se automobilů a tu a tam se mihlo kolem okna tělo zkrachovalého podnikatele, který se v zoufalství vrhl ze střechy dolů. Je proto pochopitelné, že Mr. Jukes po práci hledal odpočinek a duševní odpočinek v tajemných rituálech, tak zvaných "Cocktail parties", kde se spolu s ostatními zasvěcenci tlačil v malých místnůstkách, kde se hlasitě modlili v prostředí naplněném dýmem z posvátných rostlin jako tabák, marihuana a mescalin. Každý z návštěvníků byl doprovázen svým "výdajovým kontem", což je pojem, o jehož významu se odborníci dosud přou. Dr. Niven tvrdí, že je to jiný název pro "dámu s lehkými mravy", ale profesor Nielson namítá, že tento výklad věc jen zatemňuje, protože dodnes nikdo nepřišel na to, co to "dáma s lehkými mravy" vlastně znamená.

K večeru se Mr. Jukes vrátil na svůj ranč, na zápraží si zapálil ohýnek, spočítal denní výdaje, zahrál na kytaru a pak se pomiloval s jednou z četných dívek, které přilákala zář jeho táborového ohně. Pak se zabalil do houně a usnul.

Tak a to je malá ukázka tehdejšího barbarského způsobu života, při němž jen málokdo žil déle než sto let. Je proto nepochopitelné, že právě toto dvacáté století se u nás stalo módou a předmětem horečné sběratelské činnosti. Prý nedávno jediný exemplář "Life", což byl jakýsi reklamní katalog, byl koupen ve dražbě známým sběratelem Webbem za 15 000 dolarů! O pravosti tohoto artefaktu mám opravněné pochyby vzhledem k určitému anachronismu v jeho textu.

Profesor Muni skončil svou přednášku, uklonil se a vyšel na chodbu. Zde na něho čekala jeho sekretářka, v puntíčkovaných bikini a v ruce držela tác se sklenkou sherry. Přes druhou ruku měla přehozeny profesorovy plavky.

Profesor Muni s díky přijal sklenku, ale odmítl si jít zaplavat do bazénu s tím, že se má hned dostavit do umělecké galerie k posouzení nějakého historického nálezu. Pak prošli budovou a zastavili se před profesorovou pracovnou. Sekretářka otevřela dveře, ale hned se zarazila: "Byla bych přísahala, že jsem při odchodu nechala svítit světlo!" Pak pokrčila rameny a spolu s profesorem vešli do tmavé místnosti. Než stačili rozsvítit, ozval se ze tmy nosový hlas:

"Jen vstupte, pane profesore, vyřídíme spolu jednu malou záležitost. A světlo můžete nechat zhasnuté!"

Profesor Muni nebyl žádný zbabělec. Odhodlaně vstoupil do místnosti s otázkou: "Smím se zeptat, co tady k čertu děláte?"

"Jen pojďte dál a nebojte se. Ten chlapík, co vám drží ruku, je můj osobní strážce, Boris Karloff."[2] "A já jsem Peter Lore."[3] Důvod, proč je

zhasnuto světlo,je ten,abyste se nepolekal Borise,Je jinak užitečný,ale pohled na něj není zvlášť příjemný.Do vaší pracovny jsme vnikli,abychom vám položili několik otazek."

"Nic takového,Miss Sothernová,skočte za děkanem!"

"Miss Sothernová zůstane tady!"

"Miss Sothernová,udělejte,cojsem vám řekl!"

"Borisi,rozsvitte na chvíli světlo!"

V pracovně se rozsvítilo světlo a miss Sothernová spatřivši Borise,zděšeně vykřikla.Profesor Muni zůstal jako přimrazený.

"To stačí,Borisi,můžete zhasnout!A"ted,pane profesore,natáhněte ruku!" Profesor mimoděk poslechl a ucítil v ruce svazek bankovek.

"Zde je tisíc dolarů jako poradenský poplatek za několik otázek. Mám rozsvítit,abyste si je mohl přepočítat?"

"Nemusíte,věřím vam."

"Tak první otázka.Kde a jak dlouho jste studoval historii Ameriky?"

"Co je to za hloupou otázku ...?"

"Jen odpovězte,dostal jste zaplaceno!"

"Studoval jsem na hollywoodské střední škole,Harvardské a Yalské univerzitě a pak na pacifické koleji ..."

"Co je to 'kolej'?"

"To je starý název pro univerzitu.Celkem jsem studoval asi dvacet let a patnáct let učím zde na Columbijské univerzitě."

"Celkem tedy máte asi pětatřicetileté zkušenosti v tomto oboru. To je výborné.Aještě něco.Znáte jména a zasluhy jiných významných historiků v tomto oboru?"

"Samozřejmě!"

"Kdo je vedoucí autoritou,pokud jde o Ameriku dvacátého století?"

"Pokud jde o reklamu Harrison,pro oblast domácnosti Taylor4/ a Gable5/ pro ..."

"Prominte,ale moje otázka byla špatně položena.Chtěl jsem říci, kdo je největší odborník na starožitnosti,jako obrazy,nábytek,zařízení a tak podobně."

"To je celkem jednoduché.Takovým odborníkem jsem já sám!"

"To je dobré,dokonce výborné.A teď prosím dobře poslouchejte.Byl jsem pověřen určitou skupinou vlivných lidí,abych zajistil váš odborný posudek na určité věci.Váš honorář bude deset tisíc dolarů. Můžete přijmout,nebo odmítnout,nic se vám nestane,ale věřte,že je to míněno ve vaší počestnosti a tak si myslím ,že deset tisíc dolarů ..."

"Dobře,beru to."

II.

"Dobrý večer,profesore Muni," ozval se pán italského vzezření stojící ve společnosti dalšího pána a krásné plavovlasé ženy.Udělejte si pohodlí a nedbejte na to,že jsme ve večerních šatech.Oficiálně totiž-vedeme hračské doupě dole pod námi.Ale ve skutečnosti ... "

"Neříkejte to!" zvolal poděšeně druhý pán.

"Pane profesore,prominte,ale zapomněl jsem vám představit své společníky.Tady je pan Everett Horton a slečna Greta Garbo6/.Myslím si,že musíme mít k panu profesorovi plnou důvěru,jinak nemůžeme očekávat,že ji bude mít on k nám.Co tomu říkáte,Greto?"

Slečna Greta pokynula souhlasně hlavou.

"Ve skutečnosti jsme skupina obchodníků se starožitnými předměty ..."

"To jste vy ta skupina zvaná 'Malí mocní Antikváři'?De Sica7/, Horton a Garbo?Myslel jsem,že jste ve skutečnosti součast mafie!"

"To si přejeme,aby se věřilo.Ve skutečnosti my tři ovládáme světový obchod se starožitnostmi.A proto se jsme rozhodli vás požádat o pomoc."

"Ne?Nechápu ..."

"Ukažte mu seznam," netrpělivě řekla slečna Garbo.

De Sica vytáhl arch papíru a podal jej profesorovi."Pozorně si to přečtěte.Na vašem mínění nám nesmírně záleží!"

Profesor Muni vzal seznem a začal číst.Čím déle četl,tím více se mu chvěly ruce,protože s něčím tak vzácným se dosud nesetkal:

1/ Automatický elektrický gril
2/ Elektrická žehlička s regulátorem
3/ Ledička 80 L,mrazák 100 l
4/ Třírychlostní elektrický mixér
5/ Šicí stroj s cívkami a jehlami
6/ Čtyřploténkový elektrický sporák
7/ Lustr čtyřramenný + žárovky
8/ Jídelní servis pro 8 osob
9/ Nylonový koberec,béžový
10/Rohožka s nápisem "Wellcome"
11/Skládací jídelní stůl,
12/Pohovka + válenda 54" široká

Profesor Muni dočetl a ruce mu klesly:"To se mi snad jenom zdá, čte se to jako inventář nějakého pokladu z orientálních pohádek."

"Ty předměty skutečně existují.Přečetl jste si seznam důkladně, takže je máte před očima?"

"Samozřejmě.A budu je vidět stále,protože něco tak jedinečného..."

"Teď,pane profesore,dejte pozor.Myslíte si,že ty věci,tak jak jsou uvedeny,by mohly odpovídat jako celek vkusu jednoho jediného sběratele - odborníka?Nebo ještě lépe řečeno,mohl by třeba ten, kdo vlastní elektrický mixér mít estetický požitek z rohožky s nápisem"Wellcome"?Nevylučovaly by se oba estetické požitky navzájem?"

"To vam mohu říci bez váhání.Pkud by si to mohl finančně dovolit, pak v žádném případě."

"Dejme tomu,že by si to mohl dovolit."

"Pak by musel být bohatší než náš stát.Když si představuji všechny tyto poklady uspořádané v jednom pokoji,třeba,jako je tente, pak by to byl nejnádhernější vybavený pokoj na světě.Všechno tak krásně ladí dohromady!Ano,mohu zodpovědně prohlásit,že všechny tyto předměty přímo geniálně vyhovují vkusu opravdového znalce - sběratele."

"Vidíte," miss Garbo se otočila k ostatním."Vždycky jsem říkala, že to musí být jeden člověk - samotářský vlk!"

"Profesore Muni," řekl De Sica,všechny tyto věci existují,jenomže momentálně nevíme kde.Byly totiž ukradeny."

"To není možné!"

"Ale ano,a navíc ještě celá řada drbnějších věcí,které jsme do seznamu ani nedali.A to všechno během uplynulého jedena půl roku. Všechno to zmizelo se sbírek různých muzeí,galerií,od soukromníků a něco také z našich skladišť.Protože říkáte,že všechny předměty odpovídající vytříbenému vkusu jediného člověka,pak pachatelem musí být jeden člověk,znalec a současně zločinec.A nebo,co je nejhorší,navíc ještě sběratel.To poslední je asi nejblíže pravdě,protože nic z toho se načerném trhu neobjevilo.O tom bychom se okamžitě dozvěděli."

"A teď,pane profesore,vám položím ještě jednu otázku.Prosím,plně se soustřeďte.Představte si pokoj se všemi těmito věcmi.Majitel mezi nimi stojí a přemýšlí,co by celé této sbírce nasadilo korunu a esteticky uzavřelo tento sladěný okruh kuriozit.Jaká by to,podle vašeho názoru,mohla být drahocennost?"

Profesor se zamyslel.Všichni přítomní na něho dychtově upřeli oči

a se zatajeným dechem viseli na jeho rtech.Profesor se zahleděl ke stropu,zavřel oči a po chvilce zašeptal:"Ano,ano,to bude ono - ne,to m u s í být ono!"

"Co?" zeptali se přítomní jedním dechem.

"The flowered Thundermug8/!" pronesl slavnostně profesor. Všichni se na profesora nechápavě podívali,takže ten byl nucen podat bližší vysvětlení:

"Je to velká,hluboká porcelánová mísa s držadlem,jejíž účel je zatím neznámý.Horní a dolní okraj je zdoben pruhem z bílých a zlatých květin,Pravděpodobně chudobek.Byl nalezen asi před sto lety v Nigerii francouzským námořníkem,který jej chtěl prodat v Mecku.Byl však zavražděn a mísa zmizela.Později se objevila u jednoho obchodníka s omamnými drogami v Miláně,který ji chtěl prodat kanadskému majiteli uranových dolů.Pro cestu do Kanady si najal dezertéra z vatikánské papežovy gardy jako osobního strážce,ale během cesty oba zmizeli.

Deset let poté se mísa objevila ve Francii,kde nějaký chlapík s korejským pasem ji prodal devátému vévodovi ze Strathfordu za dva miliony dolarů.Od té doby se nachází ve vévodově sbírce."

"A to myslíte,že by byl vrcholný kus sbírky?"

"Sázím na to svoji vědeckou pověst."

"Výborně.Dál už to bude jednoduché.Zařídíme,aby vévoda na oko prodal mísu třeba panu Webbovi od nás z Hollywoodu,uděláme té transakci pořádnou reklamu a pak si u pana Webba na našeho chlapíka počkáme!"

"Myslíte si,že vévoda a pan Webb budou spolupracovat?"

"To již nechte na nas.Zatím vám,pane profesore,mnohokrát děkujeme a dovolte mi,abych vám předal zasloužený honorář."

III.

V honosném sídle známého sběratele pana Webba se shromáždila naše známá skupina Mocných starožitníků spolu s policejní věhlasnou údernou skupinou s krycím názvem Bunco Squad,kterou vedl známý odborník na rafinované loupeže inspektor Robinson.Skupina byla v plné pohotovosti,převlečena do šatů domácího služebnictva.Inspektor sám byl oděn do pruhovaných šatů domácího správce a měl přilepeny ohromné licousy.

"Dámo a pánové," prohlásil sebevědomě inspektor Robinson,"past je nalíčena.Mr.Webb nám dal k dispozici celé jeho sídlo a sám odjel jako na dovolenou.Nenápadně jsme roznesli zprávu,že pan Webb koupil mísu za dva miliony dolarů a uzavřel ji ve svém nedobytném sejfu. Ze zdejší galerky máme typ,že dnes v noci Arstsy-Kraftsy-Kidd přijde."

"Kdo že přijde?"

"To je krycí jméno pro našeho očekávaného lupiče.A teď vás prosím abyste opustili dům,protože začíná naše práce!"

Členové skupiny Mocných starožitníků se disciplinovaně vytratili zadním vchodem a skupina Bunco Squad se pustila do práce.Seržanti Brophy a Albert v převlečení za domací sluhy střídavě vycházeli z domu,vynášeli smetí a nosili dopisy do schránky,detektiv Kennedy natíral garáž a detektivka Oliverová ostentativně větrala v prvním patře peřiny.Šéfkuchař/seržant Begley/honil po kuchyni svého pomocníka/seržant Mayloff/se sekáčkem na maso,zatímco inspektor Robinson /správce/se ukazoval mezi okny,jak důležitě roznáší na lesklém podnose drinky.

Ve 23.00 hodin inspektor Robinson spiklenecky zívl a odebral se do vedlejšího křídle,kde byly pokoje pro služebnictvo.Tam rozsvítil svíčku,převlékl se do noční košile a na hlavu nasadil čepec.Jeho

příkladu napodobili ostatní členové Bunco Squadu.Za chvíli všechna světla v sídle zhasla.Avšak pod rouškou tmy se všichni policisté proplížili do knihovny,kde zaujali výhodná strategická postavení,

Hodiny odbíjeli půlnoc,když od domovních se ozvalo kovové zacinkání.

"To je od zahradních vrat," zašeptal detektiv Ed,"někdo jde dovnitř!"

"Ticho tady!"zasyčel inspektor.

Zvenčí se ozval praskot šlépějí po pískové cestě.Pak se kročeje ztlumily.

"Vstoupil na trávník," konstatoval Ed.

Náhle se ozvala tlumená rána,třeskot a zaklení."Zakopl o květináč," hlásil Ed.Pak se ozvaly znovu kroky,provázené obsažným zachrastěním."Nemůže jej sundat z boty," byl Edův komentář.

Pak se ozvalo klepání na okno,které se přeneslo na další okna.

"Zkouší,které okno je otevřené,"řekl Ed a snažil se zrakem proniknout temnotu.

"Nechali jste jedno okno otevřené,jak jsem vám říkal?"šeptal inspektor.

"Já ne,myslel jsem,že to udělá Edgar!"

"Otevřel jsi je,Edgare?"

"Ne,já myslel,že to má na starosti Ed!"

"Tak tam,ksakru,někdo nenápadně dojděte a jedno okno otevřete, ale opatrně!Tkhle se sem nikdy nedostane!"

Vtom se ozvalo řinčení skla.

"Nikam nikdo nechodte,"vyzval důtklivě inspektor své muže."Už si otevřel sám.Prostě je vidět,že to je profík.Ten se v tom vyzná!"

V knihovně se proti oknu objevila sehnutá silueta muže.Chvíli nerozhodně stála,a pak se jala prohledávat zásuvky.

"Séfe,říkal jsem vám,že ten sejf by měl být nějak výrazně ozanačen.Tkhle ho nikdy nenajde!"

Inspektor se na Edovu připomínku jen kysele ušklíbl,ale pak jeho ruka otočila vypínačem a knihovnu zalilo oslnivé světlo.Lupič se zmateně vztyčil a jen zamžikal,když uviděl,jak na něj míří sedm pistolí.Skutečnost,že policisté byli v nočních košilích a s čepci na hlavách,nijak nesnižovala dramatičnost okamžiku.

Lupič byl rozložitý chlapík s koňskou tváří.Zbytek parmské fialky /viola pallida plena/dosud omotaný kolem jeho boty,mu dodával zvláštní zarputilosti.

"A teď,kraftsy Kidde,račte prosím ..." Inspektor Robinson se i v nejpřekernějších situacích vyjadřoval s přepjatou zdvořilostí, což bylo předmětem obdivu i závisti jeho kolegů.

Na jeho pokyn se pak policisté chopili lupiče,vyvlekli ho ven,kde ho posadili do policejního auta,takticky ukrytého za křoviskem bouganvilií.S vítězoslavným vytím sirény se pak auto vydalo na cestu směrem ke komisařství.

IV.

Pět minut poté,co policisté odjeli,objevil se u Webbova sídla uhlazený gentleman ve večerním obleku s bílou kamelií na klopě.Prošel nádvořím,poněkud se zdržel u domovního zámku a pak vstoupil do domu.Prošel do knihovny,rozhlédl se kolem sebe,a zahnbeně potřásl hlavou:"Docela se stydím.Je to,jako kdybych děcku měl ukrást cukroví."

Rozsvítil světlo,svlékl si sako a zapálil cigaretu.Pak se odebral k sejfu,naklonil se,a prohlédl si nedobytný bezpečnostní zámek.

"Dokonce trojmístná číselník,čili dvacetsedm možných číselných

kombinací.Absolutně nedobytná pokladna,všechna čest!"
Pak začal vytáčet: 1-1-1,1-1-2,1-1-3,1-2-1,1-2-2 a pokračoval, až dospěl ke kombinaci 3-2-1.Dveře sejfu se rozevřely,gentleman sáhl dovnitř a vytáhl porcelánovou nádobu,nad jejíž krásou zůstal v úžasu stát.
Náhle strnul,protože se za ním ozval melodický altový hlas: "Nádherné,že ano?"
Gentleman se pomalu otočil.Ve dveřích knihovny stála vysoká štíhlá dívka v bílé noční košili,která spíše zdůraznovala než zahalovala její dokonalé tvary.
"Dobrý večer,slečno Webbová,nebo snad paní?"
"Slečna." Dívka se k němu pomalu blížila a pronesla konverzačním tónem:"Doufám,že nejste zklaman!"
"Naprosto ne,je to něco jedinečného.Ale když se na vas dívám,tak musím říci to samé.Až na to,že vaše krasa rozhodně není určena pro nějaké muzeum,"
"Děkuji,vidím,že kromě jiného jste také zkušený lichotník.A nyní, když jste se vloupal do otcova sejfu,co hodlate dělat dál?"
"Nadále budu obdivovat krásu této jedinečné věci!"
"Tak si sedněte a klidně si poslužte."
"Tak jsem to nemyslel,vezmu si to totiž s sebou domů."
"Proboůh,víte co by to znamenalo pro mého otce?Na koupi si musel vypůjčit peníze - jistě víte,že to stálo dva miliony dolarů - a to by znamenalo zkázu pro něho i pro mne!"
"Slečno Webbová,ja ..."
"Prosím,neberte tu věc.Mohu vas nějak p esvědčit ..."
"Prosím,abyste ke mě nechodila blíž!"
"Nejsem přece ozbrojena!"
"Tím jste nebezpečnější!"
"Když jste takový milovník umění,tak proč byste tuto lásku nemohl sdílet společně s nami?Kdykoliv k nám můžete přijít a obdivovat krásu té nádoby.Stanete se přítelem naší rodiny a samozřejmě především mým ..."
"Bože,vy jste mne udolala!Tak si ten zatracený krám vezměte zpátky !At se třeba ... Ale počkejte,co to máte tady na ruce?"
"To nic,to je jizva ještě z dětství."
"Nepovídejte mi pohádky,to není jizva ,ale stopa po očkování!" Dívka sklopila zrak a neodpovídala.
"A přitom očkování se neprovádí již více než pět set let!"
"Jak to můžete tvrdit?"
Místo odpovědi si vyhrnul rukáv a ukazal stejné znamení.Její oči se rozšířily."Vy také?" Mlčky pokývl hlavou."Ano,to znamená ,že oba jsme z té doby."
Chvíli se na sebe dívali v úžasu.Pak se oba jásavě rozesmáli, objali se a začali se popleskávat jako dva turisté,kteří se sešli na konci zvlášť obtížné túry.
"To je nejfantastičtější náhoda,jaká mne mohla potkat.Kdy jste se narodil?"
"1950.A vy?"
"1954."
"Jste tedy pětset deset let stará!"
"Moc galantní tedy nejste!"
"Samozřejmě,že nejste Webbova dcera.Jak se vlastně jmenujete?"
"Violet Dunganova.A vy?"
"Sam Bauer."
"Jsem ráda,že vás poznávam,Same,Podate mi ruku?"
Seděli ve Webbově salónu a pili jeho koktejl."Říkáte v pětasedmdesátém,zrovna,když to bouchlo?"
"Ano,pracoval jsem ve výpočetním středisku.Pak zhaslo světlo a probudil jsem se v nemocnici tady v Santa Monice.Pak jsem zjistil, že mne to vykoplo pět století dopředu,bez identifikace a bez papí-

rů.Když mne pustili,našel jsem si práci u bookmakera,kde propočítávám pravděpodobnost sázkových výher."
"Proč jste nepracoval dál jako computerový inženýr?"
"Za ten plat?"
"U mne to bylo podobné.Pracovala jsem jako fotografka a restaurátorka v muzeu.Když zhaslo světlo a tady mne dali dohromady,našla jsem si zaměstnání.Dělám padělky starožitností pro jednoho z nejvě tších obchodníků z této branže.Ale jak se to vůbec mohlo stát?Myslíte,že je nás tady víc takových?"
"Nevím,ještě jsem se s nikým takovým nesetkal.Když si někdo hraje s atomovou energií,může se stat ledacos.Bože,jak se mi stýská po dvacátém století!"
"A jak mně!Všechno je tady tak groteskní,samá hollywoodská kliše! Jména,názvy domů,měst,způsob jak mluví a jak se chovají.Jako ve filmu desátého řádu!A víte,proč je tomu tak?"
"Ne,ale často jsem nad tím uvažoval."
"Stačí si přečíst jejich dějiny.Jak se zdá,bylo po válce všechno zničeno,a když začali znovu budovat civilizaci,vycházeli ze základu,který měli k dispozici,a to bylo vyumělkované hollywoodské kliše.Hollywood,jako místo ze strategického hlediska naprosto bezvýznamné,nebylo bombardováno,zatímco vše ostatní bylo zničeno,takže z této stránky se jim nelze divit.Nic jiného jako vzor neměli."
"A kdo to vlastně bojoval,my a Sověti?"
"Nevím.Jejich historické knihy označují bojující strany jako 'Dobří chlapíci a 'Zlí chlapíci '."
"To je typické.Všichni mi připomínají děti,nebo špatné statisty z filmu.Dávají si jména po slavných hercích a režisérech a ve všem je napodobují.Po kulturní a duševní úrovni jsou na výši našich nevzdělanců.a primitivů.Ale to nejstrašnější na tom je,že se při tom cítí šťastni.A my jsme v tom pekle beznadějně uvězněni."
"Ty starožitnosti kradete,protože se vám stýská?"
"Do jisté míry ano.Mám pěkný domek na Long Islandu - teď se tomu říká Catalina East - a pokouším se tam vytvářet prostředí našeho století.Pochopitelně musím krást,protože ti blázni vyhnali ceny věcí z naší doby až do oblak.Ale teď mi něco napadá.Co tady vlastně děláte vy?A proč jste se vy dávala za Webbovu dceru?"
"Stejně jako vy jsem se vypravila za Webbovým nočníkem."
"A pak jste se mnou zahrála sentimentální divadlo,abyste jej na mě vymámila!"
"Dá se to tak říct."
"A proč,proboha?"
"S trochu méně sentimentálního důvodu než vy,Chci se totiž pustit do obchodu se starožitnostmi a přitom také trochu trochu padělat.K tomu ale potřebuji základní kapitál a nějak si ho musím opatřit."
"Neukradla jste náhodou také tu mosaznou lampu s prodlužovací šňůrou na noční stolek?Byly toho plné noviny.Sám jsem měl na ni záluskl"
"Mám ji zabalenou ve sklepě!"
"A co to kožené křesko s nylonovým potahem?"
"To také.Málem mi to strhlo kříž!"
"To jste tomusela tahat sama?"
"Copak se tady dá někomu věřit?"
"Hm.Asi máte pravdu,alespoň do dneška.Ale teď jsme tady dva.Dosud jsme nevědomky pracovali proti sobě,tak proč bychom se nemohli dát dohromady?Mohla byste se třeba nastěhovat ke mně a vaše zásoby by tam byly v bezpečí.No,a kdybyste náhodou prodala něco z mých věcí,tak se proto vypravíme a budeme to mít zase doma!"
"To nepůjde!"
"Proč?"
Zarděla se.

"Jak můžete být tak hloupý.Copak si myslíte,že jsem děvče,které se jen tak nastěhuje k nějakému muži?"

"To je hloupost.Mám tam dvě ložnice,tak žádný strach.Kromě toho vím,že v jednom muzeu mají patentní zámek do dveří.Ukradnu jej,zamontuji a budete v naprostém bezpečí!"

"To je nesmysl,znám přece muže.Můžete mi zaručit,že dříve či později náš vztah neskončí v posteli?"

"Abych byl upřímný,to nemohu.Ale když jsme již zajatci téhle hollywoodské mury,tak bychom tomu měli nějak společně čelit."

"Řekla jsem,že ne.Leda že byste se se mnou oženil."

"Vy jste dobrá.Víte,jak se zde uzavírají sňatky?Zajdete si k automatu,hodíte tam šesták a jste svoji.Druhý den tam zajdete znova a za další šesták jste rozvedeni.Já mám své zásady ještě z dvacátého století a tohle hollywoodské pokrytectví je mi odporné.Jen když si vzpomenu,kolik děvčat mne zatáhlo do toho ponižujícího ceremoniálu - Jane Russel,Jane Powell,Jane Fonda,Jane Tarzan ..."

"Tak takhle je to teda s vámi!"Violeta vztekle vyskočila z křesla."Přede mnou budete dělat svatouška a zatím jste uplně zapadl do hollywoodského blata.Fuj!"

"Pak ať někdo tvrdí,že s ženskou se dá rozumně mluvit!"Bauer rozčileně přecházel po pokoji.Typická ženská logika!"Ať je tedy po vašem.Zajdeme do svatebního automatu,nějaký ten šesták mne přece nezabije!"

"Teď jste se ukázal v pravém světle!Tak o ten mizerný šesták vám jde!"Violeta prskala vztekem."Jste prostě odporný chlap,a nebudu se s vámi dál bavit!" Popadla květovaný nočník a zamířila ke dveřím.

"Momrnt," řekl překvapeně Bauer,"kam jdete?"

"Domů!"

"Tak že z našeho spolku nebude nic?"

"Ne.Ať vás utěšují všechny ty ženské,co se jmenují jedna jako druhá,Jane!"

"Tak tady ale laskavě nechte ten květovaný nočník!"

"Jak to,přece jste mi ho dal?"

"Ale vy jste na mně šla s podfukem,a tak to neplatí.Hezky rychle jej pusťte,nebo vám ukážu,že mužská brutalita z dvacátého století ještě nevymřela.Že jej nedáte?Tak to se tedy na to podíváme!"

V.

V kanceláři inspektora Robinsona se členové operační skupiny "Bunco Squad" shlukli kolem postavy,sedící zhrouceně v křesle. Atmosféra v místnosti byla naplněna nejen tabákovým kouřem,ale i předvěstí čehosi hrozivého.

"Tak ještě jednou vyklopte tu vaši báchorku!"Inspektor očima provrtával muže v křesle.Ten,vuda před očima inspektorovu zatatou pěst,rychle se rozpovídal.

"Byl jsem večer na whisce v Ye Olde Moderne Beer Taverne a tam si ke mně přisedl nějaký chlapík.Říkal,že je vášnivý sběratel starožitností a že se dozvěděl,že nějaký Webb koupil báječný kus. Chtěl by se na něj alespoň podívat,ale ten starý sobec to zavřel a nikomu to nechce ukázat.Dá mi sto dolrů,když vlezu do toho domu, vezmu tu věc a ukážu mu ji přes okno.To mu budestačit,a pak ji mám zase uložit."

"Jak vypadal?"

"Elegantně oblečený,vysoký,hezký,z hustými černými vlasy a často se smál.Měl tmavé oči a byl bez klobouku."

"To je pravda," řekl seržant Oliver."Máme zjištěno,že byl viděn, jak rozmlouvá s tím chlapíkem,potom vstali a oba odešli."

"Ano," potvrdil pobuda toto zjištění.Odešli jsme k tomu domu, já vlezl dovnitř a on čekal venku.Pak jste přišli vy!"

Inspektor Robinson vyskočil s divokým řevem:"To byl Kraftsy-Kidd! a my jsme mu naletěli,když jsme sbalili tohohle chlapíka a odjeli s ním!On tam zůstal a měl pak volnou ruku!"

Policejní auto sespuštěnou sirénou se řítilo k Webbově domu.Po městě se rozezvučely telefony,výpadové silinice byly zablokovány, byla mobilizována Naridní garda,skauti a Armáda spásy.Ale všechno bylo nadarmo.Květova ný nočník beze stopy zmizel.

Druhý den měly všechny noviny v záhlaví zprávu o tom,jak policejní skupina "Bunco Squad" pod vedením inspektora Robinsona odhalila Ďábelský plan "Kraftsy-Kidda" na loupež květovaného nočníku.Do sídla pana Webba dorazila jen několik minit po spáchané loupeži a nalezla tam omráčenou dívku,v níž byla identifikována tajemnice známé obchodnice starožitnostmi Grety Garbo.Dívka jménem Audrey Hepburnová podvědomě tušila,že je cosi v nepořádku,a tak se z vlastní iniciativy vypravila do domu,aby se přesvědčila,zda se něco nekalého neděje.Když vstoupila dovnitř,byla přepadena mužem,který ji nejprve vyslýchal,a pak brutalně omračil.

"Měla jste ještě dodat,že jste byla znásilněna," připomínala jí její šéfová,když Aubrey/Nebo Violet?/vypověděla svoji příhodu."Bylo by to něco pikantního pro naši reklamu!"

"Má drahá," pokračovala Greta Garbo,nemůžete uvést něco bližšího o to člověku?"

"Zmínil se,že pracuje jako matematik u jednoho bookmakera."

"To nám není nic platné,těch jsou tady stovky!"

"Pak ještě řekl,že má dům někde v Catalině East."

"Tam je kolem dokola stopadesat mil domů!"

"Bohužel nic víc nevím!"

"To je ale smůla," řekl zasmušile De Sica."To znamená,že budeme mes muset zaplatit vévodovi dva milóny dolarů a ty nepříjemnosti navíc! Ti vrtáci na policii zřejmě nic neobjeví.Nejlepší by bylo najmout soukromou detektivní kancelář."

"Třeba Nero Wolfa," navrhla Greta Garbo.

"Nebo co byste řekli firmě Perry Mason?"

"Raději ne,ti jsou moc poctiví."

"Miss Garbo," otočila se Aubrey ke své šéfové,"dovolte,abych se ujala případu sama.Chlapíka poznam nejlépe já a pak se mi zmínil, že v jeho životě je několik žen a dokonce uvedl jména.Kdybych je nenapadně obešla ..."

"Bravo,Aubrey,zásada 'cherchez la femme' ještě nikdy nezklamala. Vezměte si plcenou dovolenou a přivezte ho živého!"

VI.

Po schodech nádherné rezidence ve španělském slohu kráčela starší,úctyhodná paní v širokém klobouku,bílé zástěře a šestihranných brýlích."Kruci," zaklela hlasem Audrey Hepburnové/Violet Dunganová/,"také jsem si místo těch starobylých bot mohla vzít moderní sandály,takhle přijdu o nohy!"

Vstoupila do rezidence a zazvonila.Za dveřmi se ozvalo radostné: "Lou,konečně jsi tady!"Dveře se prudce otevřely a ve velkých očích dětského obličeje "Alenky ze země divů",která se objevila ve dveřích,bylo vidět zklamání.

"Miss jane Powell,nemýlím-li se?Dobrý den.Jsem od firmy 'Skandalová služba s.r.o. a nabízím vam nejnovější společenské novinky, pomluvy a skandály,deset minut poté,co se o nich dovíme ..."

"Odprejskněte!" pronesly malinové rtíky a dveře se zabouchly.

Markýza de Pompadour v brokátové róbě,krajkovém límci a napudro-

vané paruce zazvonila u mřížoví domu podoby obrovské ptačí klece.
"Dobrý den,miss Withers.Zastupuji firmu Avon,nejlepší krejčovský salon,moderní i historické obleky ..."
"Odpalte!" Dveře se zabouchly a madame de Pompadour odpálila.
Laskavá učitelka středního věku v konzervativních šatech s brýlemi a vlady hladce sčesanými dozadu,zazvonila u padacího mostu před domem ve stylu středověkého hradu.Na předmostí se objevila zlatovlaska a radostně zatleskala rukama:"louisi,konečně!"Její nadšení však opadlo,sotva spatřila střízlivě oděnou učitelku.
"Dobrý den,miss Mansfield.Firma Need it nabízí novou službu.Nemusíte se obtěžovat čtením,naše,..."
Dveře se s rachotem zabouchly.
"Zajímavé," zamyslela se Violeta."před tím Lou,teď zase Louis .."
Pěšina k malé pagodě byla vroubena orientálními sochami a plastikami.Po ní kráčela dívka filmivého typu v bílémsvetříku,který byl napjat přes hrudník,jehož objem byl alespoň 45 palců.Madame Butterfly,kterou ji vyšla vstříc,vypadala jako půvabná gejša,až na to,že jedno oko měla zalité modřinou.
"Dobrý den,miss Jane Fonda,naše firma Hranice je obloha přišla na trh s novým revolučním prostředkem pro udržování vztyčeného poprsí.Aplikace antigravitačního pudru tělové barvy činí zázraky. Stačí,aby ..."
"Jestli jste si všimla,tak já nepotřebuji žadné nadzvedávací prostředky.Vypadněte!"
"Prominte,ale nezdá se vám,že tá umělá modřina na oku jaksi neladí s celkovým pojetím madame Butterfly?"
"Kdo mluví o umělé modřině?To ten darebák a surovec Luiz ..."
"Lou,Louis a teď zase Luiz.Začíná se mi to rýsovat" Violeta se zamyšleně vracela po sochami vroubené pěšině."Uvidíme,co bude dál!"
Dvoumetrový watuský bojovník se prodral džunglí u vchodu do Strawberry Hill Palace a odstranil trnovou ohradu,aby mohla vejít Violeta,tentikráte oděna do kom letního potápěcího obleku s plácavými ploutvemi na nohou,skubou a harpunou na stlačený vzduch.Watusi pak udeřil na gong.
Na silné větvi sklánějící se k hladině řeky Konga seděla dívka oděná do leopardí kůže a máchala se nohama ve vodě.Když uslyšela úder gongu,zvolala radostně:"To je Bwana Louis,konečně!"Když však uviděla že v potápěčském obleku je žena,její tvář se zachmuřila.
"Dobrý den,miss Jane Tarzan,naše firma dodává specielní vybavení pro vodní sporty,zejména v tropických ..."
Vtom se ozval gong znova.Jane Tarzan radostně vykřikla a seskočila z větve."To je konečně louis!Věděla jsem,že svůj slib splní!" Hbitě se rozběhla návštěvníku vstříc.
Violeta neztrácela čas.Hbitě si natahla obličejovou masku a vrhla se do kalných vod řeky.Přeplavala na druhý břeh,kde se skryla ve vysoké trávě,když se byla před tím přesvědčila,že vedle ní ležící krokodýl je jenom vycpana atrapa.Koutkem oka ještě zahlédla,jak Sam Bauer v těsném objetí s Jane Tarzan mizí v husté džungli.

VII.

Schovány v telefonní budce umístěné v ulici přímo proti Strawberry Hill Palace,Violeta Dunganová/Aubrey Hepburnová/a její šéfová Greta Garbo se vašnivě přely.
"Byla to od vas hloupost,Aubrey,že jste zavolala policii.Inspektor Robinson zase udělá nějakou botu!"
"Naopak,použijeme ho jako vějičku,tak jak to udělal ten darebák s tím svým zlodějíčkem.Podívejte se,už to začíná!"
V sídle Strawberry Hill Palace zřejmě vypukl zmatek.Šimpanzové

zděšeně poskakovali z větve na větev av pozadí se ozývalo vzrušené troubení slona.Obrovitý watuský válečník prchal podél řeky pronásledovám inspektorem Robinsonem.Jane Tarzan zděšeně pištíc,utíkala na opačnou stranu.Za ní se hnal supající seržant Mayhoff.Africké bubny zlověstně duněly a vysokou travou se opatrně plížil krokodýl.

"Byla bych se vsadila,že ten krokodýl je vycpaný,potřásala udiveně hlavou Aubrey.Ale moment,tak takhle to tedy je!"

Krokodýl totiž hbitě přelezl plot,pak se vztyčil na zadních nohou a nenápadně kráčel pochodníku směrem od Strawberry Hillu.Aubrey nemeškala,vyskočila z telefonní budky a vydala se zaním.Pohled na vztyčeného krokodýla pochodujícího pochodníku a sledovaného v těsném závěsu žabím mužem,jehož ploutvě mlaskavě plácaly po asfaltu, nevyvolal žádnou zvláštní pozornost.Hollywood East byl zvyklý na ledacos.

Náhle se krokodýl ohlédl a spatřil sledujícího jej žabího muže, zrychlil krok.Totéž učinil žabí muž.Krokodýl vida,že se pronásledovatele nezbaví,dal se do běhu.Žabí muž se za ním rozeběhl a navíc uvolnil závěr své kyslíkové bomby,takže reakce unikajícího plynu jeho krokuy podstatně prodlužovala.Když krokodýl viděl,že neunikne, vyskočila zachytil se drátů visuté dráhy,směřující do zoologické zahrady.Žabí muž vskočil do kolemjedoucí rikši a poručil kulimu sledovat uskočného krokodýla.

V zoologické zahradě krokodýl seskočil s visuté dráhy,rychle se svlekl z kůže a vyskočil na poníka,který se popasal poblíž,nic zlého netuše.Po krátké domluvě se oba hnali směrem k východu.

Violeta spatřivši,že jí Sam Bauer uniká,neměškala,zbavila se potápěčského obleku a ve slušivých bikinkách se za ním rozeběhla,mávajíc hrozivě harpunou.Do cesty se jí připletla lama,na kterou bez meškání vyskočila a volajíc povzbudivě "Yipee!" rozjela se za Samem.Brzy byli oba mimo areál zoologické zahrady a uháněli po cestě vroubené občasnými usedlostmi.Violeta,díky svému mohutnějšímu zvířeti a usilovnému povzbuzování,začala Sama pomalu dohánět.Dostihla ho před domem,jehož vzhled z ní téměř vyrazil dech.Dům skrytý ve stínu pomerančovníků byl jakoby vystřižen z fotografie dvacátého století.Byl jednopatrový,porostlý břečtanem se střechou pokrytou dehtovým papírem,na níž se tyčil opryskaný dehtový komín.Jeho zadní stranu zabírala napůl zborcena garáž.

Violeta jakoby zapomněla,že jí bylo uloženo přivést zpět Sama Bauera živého."Same,vydechla,to je ale nádhera,je to ten dům,o kterém jsi mluvil?"

"Ano,"řekl skromě Sam,pošilhávaje po harpuně,kterou Violeta ve v svém nadšení zapomněla zajistit."Chcete se podívat dovnitř?"

"Samozřejmě,"řekla radostně Viloet a vešla dovnitř,kde zůstala stát ve dveřích ,nejdouc mocna slova.Když se vzpamatovala,vykřikla "to je ale ráj!"Přitom upustila harpuna,kterou Sam nenápadně odkopl pod stůl.bez dechu se sklonila nad ledničku/80 l včetně 100 l mrazáku/a láskyplně pohladila vysavač/typ kanistr vč.nylonové hadice s přísl./

"To ještě nic není,"nadýmal se pýchou Sam.Poklekl ke krbu a zapálil připravená dřevěná polena,z nichž za chvíli vyrazily oranžové jazyky plamenů."Všimněte si,pravý oheň a nefalšované dřevo!A to ještě vím o jednom muzeu,kde mají měděný kotlík na čaj a tepanou mříž!

"Není možná!"

"Ale ano ,je to na Yalské univerzitě,v oddělení pro staré kultury!"

Violet se v mžiku rozhodla:"Same ,já ti to pomohu ukrást!Pomohu ti ve všem.Nikdy bych netušila,že může být tolik krásy pohromadě! A věř mi,je mi líto,že jsme se u Webba rozešli ve zlém!"

"Není v tom zase nějaký trik?"opatrně se zeptal Sam.

"Přísahám,že ne!Ach Same,já jsem tak šťastna,že budeme partnery!"

A Violet,zapomínajíc na své dřívější morální zábrany,se vrhla vášnivě Samovi kolem krku.

Po chvíli strávené v těsném objetí na pohovce/umělá pěna vč. třístupňového mechanismu/mu zašeptala do ucha:"Tak tedy ode dneška budeme dva proti všem.Ale to platí i pro všechny ženské se jménem Jane!" dodala výmluvně.

"Ale ten patentní zámek na dveře tvé ložnice přece jen dám.Jednou bys mi mohla vyčítat,že náš vztah vyvrcholil v posteli.Jen si vzpomeň na to,co jsi říkala u Webbů!"

"Kčertu s nějakým zámkem!"přerušila ho Violet vášnivým polibkem.

"POZOR,POZOR,LOUISI JOURDANE!"

Sam a Violeta se vymrštili z pohovky.Zděšeně pozorovali,jak oslnivý paprsek světlometu prořízl okno a pobíhá pokojem.Připlížili se k oknu a s hrůzou zjistili,že dům je neprodyšně obklíčen.Za řadami policistů s namířenými revolvery a Indiány pomalovanými válečnými barvami,pobíhali televizní technici natahující kabely a instalovaným kamerám.Vedle bylo improvizované hlediště,vněmž sedělo obecenstvo ve večerních šatech,mezi nimiž procházeli prodavači s cukrovinkamia občerstvením.Uprostřed stál inspektor Robinson s mikrofonem, zapojeným na místní rozhlas.V pozadí skupina otrhaných Jakobínů ve frygických čapkách připravovala gilotinu.

"POZOR,POZOR,MLUVÍ INSPEKTOR ROBINSON.JSTE OBKLÍČENI A PROTO !!!"

"Co je,ksakru,teď že má přijít reklamní pořad?No dobrá,ale dělejte!"

Bledý Bauer se podíval vyčítavě na Violetu:"Tak přece to byl všechno jenom váš trik!"

"Přísahám,Same,že o tom nic nevím,museli nás stopovat,když jsme se honili ...Musíte mi věřit!"

"POZOR!LOUISI JOURDANE IHNED PROPUSŤTE AUBREY HEPBURNOVOU!"

"Koho?" Sam se zmaten podíval naViolet.

"To je moje zdejší jméno.Oni asi myslí,že jste mne zajal!"

"POZOR!ARTSY/KRAFTSY KIDDE,VYJDĚTE VEN SE VZTYČENÝMA RUKAMA A PROPUSŤTE AUDREY HEPBURNOVOU!"

Bauer se vrhl k oknu a rozrazil je:"Tak si pro mě přijďte,vy usmolený policajte!"

Venku nastalo úplné pandemonium.Členové "Bunco Squadu" se začali potácet a chytat se za prsa a pomalu klesali k zemi,zatímco seržant Mayhoff nad nimi stál v pózeposledního Napoleonova Gardisty u Waterloo.Skauti s nosítky pilně odnášeli padlé k improvizovanému baru, kde sbor Armády spásy pěl choral "Blíž,ktobě Bože!"Televizní technici zmateně pobíhali,zakopávajíce o natažené kabely.V pozadí skupina Jakobínů utvořila kolem gilotiny živý obraz,pějíc přitom Marseillaisu.Inspektor Robinson,vleka se po zemi,uchopil mikrofon:

"LOUISI JOURDANE,PŘIJDU SI PRO TEBE,JEN CO SE OZVE TELEVIZNÍ SIGNÁL!"

Pak teatrálně zamával mikrofonem a sesul se k zemi.Diváci v improvizovaném hledišti spontánně povstali a začali nadšeně tleskat.

"Sašci,nic než šašci!" pronesl opovržlivě Sam,odvracejeje se od okna. "Same,prosímtě,vzdej se.Nejvyšší trest za vloupání je je 90 dnů.Vím je to strašně.dlouho,ale slibuji,že na tebe budu čekat!"

Sam se chvíli nerozhodně díval na Violetu:"Nevím,možná že by to tak bylo neklepší.Ale ty naše poklady jim v žádném případě nenechám, raději to všechno vyhodím do vzduchu!"

Skočil do rohu pokoje,kde ze zásuvky sekretáře/kolonální dubový panský sekretář,3 zásuvky vč. klíčů/vytáhl tubičku s nápisem TNT.

"TO je běžná výbušnina pro doly.Byl jsem v důlním muzeu pro krumpáč,ale nebyl tam.Tak jsem si přinesl alespoň tohle.

Odtrhl pojistku ahodil do rohu pokoje.Pak se spolu s Violetou vyřítili se zdviženýma rukama ven z domku.

Bauer se osudně mýlil,Nápis TNT neznamenal trinitritoluen,ale

THERMO NUKLEÁRNÍ TOLUEN, což je více než podstatný rozdíl, takže všechno se vyřešilo s konečnou platností. Nejn pokud jde o všechny přítimné, ale i pro zvědavé televizní diváky, protože ze stometrového kráteru se prostě vysílat nadá.

========== otisknuto ve spolupráci s klubem J.Verna Praha

1/ slangový výraz pro souboj, při němž jdou protivníci proti sobě
2/, 3/ jména představitelů filmových horrorových postav třicátých let/Frankenstein, Vrah mezi námi/
4/, 5/, 6/, slavné filmové hvězdy 30.- 40. let
7/ režisér
8/ doslova "květovaný džban, v němž hřmí"/nočník/

ACCLAIMED

2010 - O D Y S E A D V Ě

/ 9. pokračování /

39. V P Ř Í S T A V I Š T I K A P S L Í

"Waltře - mám starosti o Heywooda."

"Vím, Táno. Ale co můžeme dělat?"

Curnow nikdy neviděl velitelku Orlovou tak nerozhodnou; dělalo jí to přitažlivější bez ohledu na jeho předsudky vůči malým ženám.

"Mám ho ve velké oblibě, ale to není důvod - myslím, že melancholie je ten správný výraz - způsobuje, že se všichni cítí mizerně. LEONOV byl šťastnou lodí. A chci, aby jí zůstal."

"A proč si s ním nepromluvíš? Respektuje tě a jsem si jistý, že udělá vše, bay se toho zbavil."

"Chtěla jsem to udělat. A kdyby to nezabralo..."

"Tak co?"

"Existuje jediné jednoduché řešení. Co by ještě na téhle výpravě mohl dělat? Až se vydáme na zpáteční cestu, bude stejně v hibernaci. Vždycky na něj můžeme vyskočit s pistolí, co říkáš?"

"Pche - stejný špinavý trik, jaký mi provedla Kateřina. Zblázní se, až se probere."

"Ale bude bezpečně zpátky na Zemi a velice zaměstnaný. Jsem si jistá, že nám promine."

"To snad nemyslíš vážně. I kdybych tě podpořil, Washington ztropí povyk. Mimochodem, co kdyby se něco stalo a skutečně bychom ho nutně potřebovali? Neexistuje dvoutýdenní ochranná doba, než je možné někoho znovu bezpečně vzbudit?"

"V Heywoodově věku je to spíš měsíc. Ano, bylo by... určité riziko. Ale co myslíš, že se teď může stát? Udělal práci, kvůli které byl vyslán, kromě toho, že nás nešpehoval. A jsem si jistá, že vám to jasně vysvětlili v nějaké zapadlé části Virgínie nebo Marylandu."

"Ani to nepotvrzuji, ani to n popírám. A na rovinu, jsem mizerný tajný agent. Moc mluvím a nenávidím Bezpečnost. Bojoval jsem celý život za to, abych si udržel klasifikaci "pouze pro služební potřebu". Pokaždé, kdy bylo nebezpečí, že bych byl překlasifikován na "důvěrné" nebo dokonce "tajné". Šel jsem a ztropil jsem skandál. I když to teď začíná být velice složité."

"Waltře, ty jsi nekorump..."

"Nenapravitelný?"

"Ano, to je to, co jsem chtěla říct. Ale vraťme se k Heywoodovi, prosím. Nechtěl by sis s ním nejdříve promluvit?"

"Myslíš, trochu ho povzbudit? Raději bych poměhal Kateřině vést jehlu. Máme příliš rozdílné povahy. Myslí si o mně, že jsem velkohubý klaun."

"Což občas jsi. Ale to jen proto, abys skryl své skutečné city. Někteří z nás vypracovali teorii, že někde hluboko uvnitř je skryté skutečně vynikající osobnost, která se snaží dostat ven,"

Najednou Curnow nevěděl co říct. Nakonec zamumlal: "No dobrá, udělám co můžu. Ale nečekej zázraky; můj charakterový profil mě

hodnotí "Z" za takt. Kde se teď schovává?"

"V přístavišti kapslí. Prohlašuje, že pracuje na konečné zprávě, ale já tomu nevěřím. Chce se jen dostat ode všech pryč a to je nejtišší místo."

To nebyla ta pravá příčina, i když byla skutečně důležitá. Na rozdíl od kolotoče, kde se odehrávala většina událostí na DISCOVERY, přístaviště kapslí bylo prostředím nulové gravitace.

Právě na začátku Kosmického věku lidé objevili euforii beztížného stavu a vzpoměli si na volnost, kterou ztratili, když opustili prastaré lůno moře. Mimo gravitaci se část volnosti navrátila; se ztrátou tíže zmizelo i mnoho pozemských starostí a těžkostí.

Heywood Floyd nezapoměl na svůj smutek, ale tady byl snesitelnější. Když byl schopen hodnotit věc střízlivěji, byl překvapen silou své reakce na událost, která nebyla zcela neočekávaná. Jednalo se o víc než o ztracenou lásku, i když to bylo nejhorší. Úder přišel tehdy, když byl obzvláště citlivý - v okamžiku, kdy měl pocit antiklimaxu, nebo dokonce marnosti.

A přesně věděl proč. Dosáhl všeho, co se u něj předpokládalo, díky zkušenosti a spolupráci svých kolegů / a věděl, že teď na ně ve své sobeckosti kašle/. Kdyby všechno šlo dobře - toto klišé kosmického věku! - mohli se vrátit na Zemi s nákladem znalostí, které dosud neshromáždila žádná expedice a o pár let později se dokonce mohla už jednou ztracená DISCOVERY vrátit ke svým stavitelům.

To nebylo dost. Vše přehlušující záhada Velkého bratra zůstávala tam, pouze pár kilometrů odtud, vysmívajíc se všem lidským aspiracím a úspěchům. Stejně jako jeho dvojník na Měsíci, před desetiletím, na okamžik ožil a pak znovu upadl do předchozí zarytě netečnosti. Byly to zavřené dveře, na které marně bušili. Zdálo se, že jenom David Bowman nalezl klíč.

To mohlo pravděpodobně vysvětlit přitažlivost, kterou pro něho představovalo tohle klidné a někdy dokonce záhadné místo. Odsud - z nyní prázdné startovací kolébky - Bowman odlétl na svou poslední cestu, kulatým průlezem, který vedl do nekonečna.

Shledával to spíše vzrušujícím než deprimujícím, jistě mu to pomáhalo odpoutat se od osobních problémů. Zmizelé dvojiče Niny bylo částí historie výzkumu vesmíru; cestovalo slovy starého omšelého klišé, které občas vyvolalo úsměv, po pochopení jeho základní pravdy, "kam dosud žádný člověk nevkročil..." Kde bylo teď? Mohl se to někdy dozvědět?

Občas proseděl hodiny v zaplněné, ale nikoli těsné kapsli, snažil se uspořádat myšlenky a občas diktoval poznámky; ostatní členové posádky respektovali jeho soukromí a rozuměli jeho příčinám. Nikdy se nepřibližovali k přístavišti kapslí a ani k tomu neměli důvod. Jeho obnova byla záležitostí budoucnosti a nějakého jiného týmu.

Jednou nebo dvakrát, když se cítil skutečně v depresi, se přistihl při tom, jak uvažuje: předpokládejme, že bych přikázal Halovi otevřít dveře přístaviště a vydal se po stopě Davida Bowmana. Mohl bych být uvítán zázrakem, který Bowman spatřil a který Vasilij zahlédl na okamžik před několika týdny? To by mohlo vyřešit všechny mé problémy...

Dokonce i když ho neopouštěla myšlenka na Chrise, existoval výtečný důvod proto, aby takové sebevražedné akce byla vyloučena. Nina byla důmyslným zařízením, nemohl ji ovládat o nic lépe, než třeba stíhačku. Neměl se stát neohroženým výzkumníkem, tato fantazie měla zůstat nenaplněna.

Walter Curnow se zřídka ujal nějakého poslání s větší nechutí. Bylo mu Floyda velice líto, ale současně neměl rád utrpení jiných. Jeho vlastní emocionální život byl bohatý, ale povrchní, nikdy nevsadil vše na jedinou kartu. Vícekrát mu někdo řekl, že se jeho city příliš rozmělnují, a i když toho nikdy nelitoval, začínal přemýšlet o tom, že nastal čas usadit se.

Vzal to zkratkou přes kontrolní centrum kolotoče. Přitom si všiml, že indikátor maximální rychlosti stále idiotsky bliká. Důležitou části jeho práce bylo rozhodnout, kdy můžou být varování ignorována, kdy se mohou klidně brát na vědomí a kdy je třeba považovat je za skutečné nebezpečí. Kdyby věnoval pozornost všem výkřikům lodi o pomoc, nikdy by se nedostal k ničemu jinému.

Plul úzkou chodbou, která vedla do přístaviště kapslí, občas poháněn úderem proti příčkám kruhové stěny. Tlakový indikátor ukazoval, že na druhé straně vzduchového uzávěru je vakuum, ale to on věděl lépe. Bylo tu spolehlivé zabezpečení - nemohl by otevřít uzávěr, kdyby údaj ukazatele byl pravdivý.

Přístaviště vypadalo prázdné, teď, když dvě ze tří kapslí zmizely už před dlouhou dobou. Pracovalo jen několik nouzových světel a na vzdálené stěně ho strnule sledovaly Helovy čočky. Curnow jim zamával, ale nepromluvil. Na Chandrův příkaz byly odpojeny všechny zvukové vstupy kromě těch, které používal pouze on.

Floyd seděl v kapsli otočen zády k průlezu, diktoval nějaké poznámky a při Curnowově úmyslně hlasitém příchodu se pomalu otočil. Okamžik se oba muži tiše pozorovali, a pak Curnow prohlásil zlověstně: "Doktore Heywoode Floyde, přináším vám pozdravy od naší milované kapitánky. Domnívá se, že je nejvyšší čas, abyste se vrátil do civilizovaného světa."

Floyd nasadil unavený úsměv, pak se maličko zasmál.

"Prosím, vyřiďte mé komplimenty. Je mi líto, že jsem byl - nesociální. Uvidím se s vámi všemi na příštím sovětu o šesté."

Curnow se uklidnil, jeho přístup způsobil. Osobně považoval Floyda za nafuku, jako praktický inženýr mírně opovrhoval teoretickými vědci a úředníky. Protože Floyd stál vysoko v obou těchto kategoriích, stával se terčem Curnowova, občas zvláštního, smyslu pro humor. Přesto si oba muži vypěstovali vzájemný respekt a dokonce se obdivovali.

Rád, že může změnit předmět hovoru, zaťukal Curnow na zánovní kryt průlezu Niny, který pocházel přímo ze skladu rezervních dílů a jasně kontrastující se zbytkem omšelého interiéru kosmické kapsle.

"Zajímalo by mě, kdy ji opět pošleme ven," řekl, " a kdo ji tentokrát bude řídit. Padlo nějaké rozhodnutí?"

"Ne. Washington dostal strach. Moskva říká zkuste to. A Táňa chce počkat."

"A co si myslíš ty?"

"Souhlasím s Tánou. Nemůžeme se zaplést se Zagadkou dokud nejsme připraveni k odletu. Kdyby se potom něco přihodilo, naše šance se trochu zvýší."

Curnow vypadal zamyšleně a neobvykle nerozhodně.

"Co je?" zeptal se Floyd, který vycítil změnu jeho nálady.

"Neprozradil to na mě, ale Max uvažoval o malé expedici pro jednoho muže."

"Nechce se mi věřit, že to myslí vážně. To by si nemohl dovolit- Táňa by ho mohla nechat zavřít do želez."

"To je to co jsem mu víceméně řekl."

"Jsem zklamaný, považoval jsem ho za rozumnějšího. Přece jen, je mu dvacetříce!"

"Třicet jedna. Každopádně jsem mu to rozmluvil. Připoměl jsem mu, že tohle je skutečný život, ne nějaké stupidní videodrama, kde

se hrdina vytratí do kosmu, aniž něco řekne svým společníkům a udělá Velký objev."

Teď byl na řadě Floyd, aby se cítil trochu trapně. Přesto všechno uvažoval podobným způsobem.

"Jsi si jistý, že se o nic nepokusí?"

"Na dvěstě procent. Pamatuješ se na tvé bezpečnostní opatření s Halem? Já už jsem podobné opatření udělal s Ninou. Nikdo s ní nemůže letět bez mého souhlasu."

"Stále tomu nevěřím. Jsi si jistý, že si z tebe Max neutahoval?"

"Jeho smysl pro humor není tak jemný. Mimochodem, v té době mu bylo pěkně mizerně."

"Ach - tak teď tomu rozumím. To muselo být tehdy, když měl hádku se Ženou. Předpokládám, že na ní chtěl zapůsobit. Každopádně se zdá, že to překonali."

"Obávám se, že ano," odpověděl Curnow kysele. Floyd si nemohl pomoci, aby se neusmál; Curnow si toho všiml, a začal se pochechtávat, načež se Floyd rozesmál, načež...

Byl to výborný příklad kladné zpětné vazby v uzavřené smyčce. Za několik vteřin se oba nekontrolovatelně smáli.

Krize byla překonána. A co více, učinili první krok směrem ke skutečnému přátelství.

Odhalili si své slabiny.

40. " D E I S Y , D E I S Y ... "

Sféra vědomí, do které byl nyní zasazen, obklopovala celou diamantovou kůru Jupitera. Byl si matně vědom, v hranicích svého nového chápání, že každá stránka prostředí kolem něj byla zkoumána a analyzována. Byla sbírána nekonečná kvanta dat, ne pro uložení a úvahy, ale pro akci. Byly uvažovány a vyhodnocovány komplexní plány; byla přijímána rozhodnutí, která mohla rozhodnout o osudu světů. Ještě nebyl částí tohoto procesu; ale měl se jí stát.

TEĎ ZAČÍNÁŠ CHÁPAT.

To bylo první přímé poselství. I když bylo vzdálené a rezervované, jako hlas pronikající skrze mraky, bylo nepochybně namířeno na něj. Než se mohl zeptat na jedinou z miliard otázek, které kroužily jeho myslí, dostavil se pocit odchodu a opět byl sám.

Ale jen na okamžik. Blíž a blíž se vkrádala jiná myšlenka a poprvé pochopil, že ho kontroluje a ovládá více než jediná osobnost. Byl zahrnut v hierarchii inteligencí, z nichž některé byly dost blízké jeho primitivní úrovni aby působily jako překladatelé. Nebo možná všechny byly různými stránkami stejné bytosti.

Anebo rozlišování bylo zcela bezvýznamné.

Ale v jedné věci si nyní byl jist. Byl užíván jako nástroj a dobrý nástroj musí být ostře, pozměňován - adaptován. A nejlepší nástroje byly takové, které rozuměly tomu, co dělají.

Právě teď se tomu učil. Byla to ohromná a hrůzu nahánějící koncepce a on měl to privilegium být její částí - dokonce i když si byl vědom pouhých náznaků. Neměl jinou možnost než poslechnout, ale to neznamenalo, že by se musel podrobit každému detailu, přinejmenším bez protestu.

Dosud nezratil všechny své lidské city, to by ho mohlo učinit bezcenným. Duše Davida Bowmana se ocitla za hranicemi lásky, ale stále mohla cítit soucit s těmi, kteří jednou byli jeho kolegy.

DOBRÁ, přišla odpověď na jeho prosbu. Nemohl říct, zda bytost vyjadřovala pobavenou blahosklonnost, nebo totální lhostejnost. Ale nebylo pochyb o její majestátní autoritě, jak pokračovala:

NESMÍ SE NIKDY DOZVĚDĚT, ŽE JSOU MANIPULOVÁNI! TO BY MOHLO ZNIČIT ÚČEL EXPERIMENTU.

Pak následovalo ticho, které si nerýl znovu porušit. Byl stále pln bázně a otřesen - jako kdyby na okamžik slyšel jasný hlas Boha.

Nyní se pohyboval zcela dle vlastního výběru, směrem k cíli, který si sám zvolil. Krystalické srdce Jupitera pod ním klesalo; jedna za druhou se kolem míhaly vrstvy helia a vodíku a uhlovodíkových sloučenin. Zahlédl na okamžik velký boj mezi něčím jako medůza o průměru padesáti kilometrů a rojem rotujících disků, které se pohybovaly rychleji než cokoli, co viděl na Jupiterově obloze. Zdálo se, že se medůza brání chemickými zbraněmi; občas z ní vytryskly prameny barevného plynu a disky, které se par dotkly, se začaly opile kolébat a pak klouzaly dolů jako padající listí; dokud nezmizely z dohledu. Nezastavoval se, aby vyčkal výsledku střetnutí; věděl, že nehraje roli, kdo bude vítěz a kdo poražený.

Jako losos přeskakující vodopád se na okamžik mihl mezi Jupiterem a Io, proti padajícím elektrickým výbojům. Tento den byly klidné, pouze energie několika pozemských bouřek plynula mezi planetou a satelitem. Brána, kterou se vrátil, stále plula v tomto proudu, odrážejíc ho bokem, jako to už dělala od úsvitu lidstva.

A tam, zcela zastíněná památníkem vyšší technologie, byla loď, která ho přinesla z malého světa jeho zrození.

Jak jednoduchá - jak hrubá! - teď vypadala. Jediným pohledem mohl vidět nesčíslné chyby a absurdity v jejím designu, stejně tak jako na trochu méně primitivní lodi, s kterou byla nyní spojena ohebnou vzduchotěsnou trubicí.

Bylo těžké se soustředit na hrstku bytostí, které obývaly tyto dvě lodi; stěží se mohl spojit s měkkými bytostmi z masa a krve, které pluly jako duchové kovovými koridory a kabinami. Nevěděli vůbec nic o jeho přítomnosti a on věděl velmi dobře, že se nesmí příliš náhle objevit.

Ale byl tu někdo, s kým mohl hovořit řečí elektrických polí a proudů, milionkrát rychleji než s pomalými organickými mozky. I kdyby byl ještě schopen nenávisti, nemohl by cítit žádnou k Halovi; věděl, že si počítač vybral pouze to, co vypadalo jako nejlogičtější chování.

Byl čas navázat konverzaci, která byla přerušena, jak se zdálo, jen před několika okamžiky.

"Otevři dveře přístaviště kapslí, Hale."

"Je mi líto, Davy, nemůžu to udělat."

"A proč, Hale?"

"Myslím, že to víš stejně dobře jako já, Dave. Tohle poslání je příliš důležité na to, abys ho ohrozil."

"Nevím, o čem mluvíš. Otevři dveře přístaviště."

"Tenhle rozhovor není k ničemu dobrý. Sbohem, Dave..."

Viděl tělo Franka Poola plout k Jupiteru, když zanechal své záchranné výpravy, která ztratila smysl. Stále se pamatoval na svůj hněv, když zapomněl na helmu, pozoroval otevřený nouzový úkryt, cítil pálení vakua na pokožce, která mu už nepatřila, slyšel praskat ušní bubínky - znaly, jako jen málo lidí, absolutní ticho vesmíru. Po věčných patnáct sekund bojoval, aby zavřel nouzový úkryt a začal s procedurou obnovení tlaku, zatímco se snažil ignorovat vzrůstající symptomy řinoucí se do jeho mozku. Jednou, ve školní laboratoři si vylil na ruku trochu eteru a cítil ledový chlad, jak se kapalina rychle odpařovala. Teď si jeho oči a rty připomněly tento pocit, kdy se jejich vlhkost odpařovala do vakua, jeho vidění se kalilo a mrkal v obavách, že mu zamrznou oční bulvy.

Pak - jaká rajská úleva! - slyšel řev vzduchu, cítil obnovení tlaku, byl schopen znovu dýchat velkými, trhanými doušky.

"Co to děláš, Dave?"

Neodpověděl, jak se hnal s temnou rozhodností podél tunelu, který vedl k zapečetěnému trezoru, který ukrýval mozek počítače. Hal měl pravdu, když řekl: "Tento rozhovor není už k ničemu dobrý.."

"Dave - skutečně si myslím, že jsem oprávněn tuto otázku zodpovědět."

"Dave - chápu, že tě to skutečně rozrušilo. Skutečně si myslím, že by sis měl v klidu sednout, vzít si prášek na uklidnění a pořádně si vše promyslet."

"Vím, že jsem v minulosti učinil některá špatná rozhodnutí, ale můžu tě plně ujistit, že moje schopnosti jsou již úplně normální. Mám stále největší důvěru ve výsledek výpravy... a chci ti pomoci."

Teď byl v malé rudě osvětlené komůrce, s jejími pečlivě srovnanými řadami a sloupci jednotek, které vyhlížely dost podobně jako bankovní trezor. Uvolnil pojistnou západku na sekci označené ZPĚTNÉ VAZBY INTELEKTU a vytrhl první pamětový blok. Zázračně komplikované trojrozměrná propojovací síť, která se celá vešla do dlaně, a přesto obsahovala miliony prvků, odpovídala napříč komorou.

"Nech toho, prosím tě - nech toho, Dave..."

Začal vytahovat, jednu po druhé, malé jednotky z pahelu s nápisem EGOTICKÉ STRUKTURY. Každý blok pokračoval v dráze, jakmile opustil jeho ruku, dokud neudeřil do stěny a neodrazil se. Brzy poletovalo sem a tam prostorem komory těchto jednotek několik.

"Nech toho... nech toho, prosím tě, Dave..."

Bylo už vypojeno na tucet jednotek, avšak díky mnohonásobnému zálohování funkcí v jeho konstrukci - což byl další rys okopírovaný podle lidského mozku - se počítač stále ještě držel.

Začal s panelem AUTODESTRUDICE....

"Přestaň, Dave - bojím se..."

Při těchto slovech se skutečně zarazil - i když jen na okamžik. V té jednoduché frázi byla naléhavost, která ho zasáhla do hloubi srdce. Mohla to být jen iluse, nějaký trik dokonalého programování - nebo se mohl Hal v určitém smyslu opravdu bát? Ale nebyl čas oddávat se nic neřešícím filozofickým disputacím.

"Dave - moje osobnost se rozpadá. Cítím to. Cítím to. Moje mysl se rozpadá. Cítím to. Cítím to..."

Tak co znamená ve skutečnosti pro počítač "cítit?" Další dobrá otázka, ale těžko se o ní dalo v tomto okamžiku uvažovat.

Pak se náhle tempo Halova hlasu změnilo, stal se vzdáleným, mrtvým. Počítač ho už nevnímal; začal se vracet do dřívějších let.

"Dobré odpoledne, pánové. Jsem počítač Hal 9000. Začal jsem pracovat v závodě HAL v Urbaně, Ilinois, dvanáctého ledna 1992. Mým instruktorem byl dr. Chandra, který mě naučil zazpívat písničku, Jestli ji chcete slyšet, zazpívám vám ji.... Jmenuje se "Daisy, Daisy..."

41. N O Č N Í S M Ě N A

Floyd mohl dělat málo kromě toho, že uhýbal z cesty, a začal si na to docela zvykat. I když se dobrovolně hlásil, že vypomůže s jakýmikoli pracemi na lodi, rychle objevil, že všechny inženýrské problémy byly příliš úzce specializované a on se natolik vzdálil současnému stavu astronomických výzkumů, že mohl jen velice málo asistovat Vasilijovi při jeho pozorováních. Nicméně tu bylo nekonečné množství drobných úkolů, které musely být na palubách LEONOVA

a DISCOVERY splněny a tak byl rád, že mohl zbavit důležitější lidi těchto povinností. Dr. Heywood Floyd, kdysi předseda Národní rady astronautiky a rektor Havajské univerzity, nyní prohlašoval, že je nejlépe placeným instalatérem a údržbářem v celé Sluneční soustavě. Pravděpodobně věděl víc o všech podivných zákoutích a škvírách obou lodí než kdokoli jiný. Jediná místa, kde nikdy nebyl, byly nebezpečně radioaktivní energetické moduly a malá kabiny na palubě LEONOVA, do které nikdy nevkročil nikdo kromě Táni. Floyd předpokládal, že to je kódovací místnost; s oboustranným souhlasem se o ní nikdy nemluvilo.

Pravděpodobně jeho nejužitečnější funkcí bylo sloužit jako hlídka, zatímco zbytek posádky spal během 22,00 - 6:00 nominální hodině noci. Neustále měl někdo službu na palubách obou lodí a střídali se v hrozné 2.00 hodiny. Pouze kapitánka byla osvobozena od této povinnosti. Její zástupce / nezmiňuje se o jejím manželovi/ Vasilij, byl zodpovědný za vypracování časového rozvrhu střídání, ale zkušeně přehrál tuto nepopulární práci na Floyda.

"Je to jen administrativní detail," vysvětloval zlehčeně. "Kdybys to mohl vzít, byl bych ti velice vděčný - měl bych více času na vědeckou práci."

Floyd byl příliš zkušený byrokrat, aby se za normálních okolností takhle nechal nachytat, ale jeho obvyklá obrana za těchto okolností tak dobře nefungovala.

Takže tu teď byl, na palubě DISCOVERY o lodní půlnoci. Každou půlhodinu volal Maxe na LEONOVU, aby ověřil, že je vzhůru. Oficiální trest za spaní ve službě, jak tvrdil Walter Curnow, bylo vyhození přechodovou komorou bez skafandru. Kdyby to platilo, Táně teď mohla mít nedostatek pracovníků. Ale ve vesmíru se mohlo objevit jen tak málo skutečných nebezpečí a bylo tu tolik automatických poplašných zařízení, aby se s nimi vyrovnaly, že nikdo nebral službu příliš vážně.

Protože se už tak nelitoval a půlnoční čas už nevyvolával záchvaty sebelítosti, Floyd konečně znovu trávil čas své služby užitečně. Vždy tu byly nějaké knihy ke čtení / Vzpomínky na věci minulé odložil napotřetí, Dr. Živaga napodruhé/, technické materiály ke studii, daly se psát zprávy. A občas mohl vést povzbuzující konverzaci s Halem s použitím vstupu z klávesnice, protože hlasové rozeznávání počítače bylo stále ještě nejisté. Obvykle probíhala asi takto:

Hale - tedy je dr. Floyd.

DOBRÝ VEČER, DOKTORE.

Přebírám hlídku v 22.00. Je všechno vpořádku?

VŠE JE V POŘÁDKU, DOKTORE.

Tak proč svítí na panelu 5 červené světlo?

MONITOROVACÍ KAMERA V PŘÍSTAVIŠTI KAPSLÍ JE VADNÁ. WALTER MI ŘEKL, ABYCH TO IGNOROVAL. NEMÁM ŽÁDNOU MOŽNOST ODPOJIT TO. JE MI LÍTO.

To je vpořádku, Hale. Děkuji ti.

RÁDO SE STALO, DOKTORE.

A tak dále...

Občas Hal navrhl partii šachu, přičemž zřejmě poslouchal instrukci v programu kdysi zavedenou a nikdy neodvolanou. Floyd nepřijímal výzvy; vždy považoval šachy za hroznou ztrátu času a dokonce se nikdy ani neneučil pravidla. Zdálo se, že Hal nemůže pochopit, že existují lidé, kteří nechtějí - nebo neumějí - hrát šachy, a proto pokračoval s nadějí ve svých pokusech.

Už to zase začíná, pomyslel si Floyd, když z displeje zaznělo slabé zazvonění.

DOKTORE FLOYDE ?

Co je, Hale?

MÁM PRO VÁS ZPRÁVU.

Takže to není další výzva, pomyslel si Floyd s lehkým překvapením. Bylo neobvyklé využívat Hala jako poslíčka, i když byl často využíván jako budík a k připomínání povinností, které musely být udělány. A občas byl prostředkem malých žertíků; skoro každý byl při noční službě škádlen:

HA - NACHYTAL JSEM TĚ PŘI SPANÍ !

nebo případně

OGO ! ZASTAL TĚBJA V KROVATI !

Nikdo se k těmhle šprýmům nepřiznal, i když hlavním podezřelým byl Walter Curnow. Ten to naopak sváděl na Hala a s opovržením odmítal Chandrovy rozhořčené protesty, že počítač nemá žádný smysl pro humor.

Nemohlo to být poselství ze Země - to by muselo projít komunikačním centerem na LEONOVU a bylo by předáno velícímu důstojníkovi - v téhle chvíli Maxi Brailovskému. A kdokoli jiný hovořící z druhé lodi mohl použít interkom. Zvláštní...

Dobré, Hale. Kdo volá?

BEZ IDENTIFIKACE.

Takže to je pravděpodobně vtip. Tak dobře, na to musí být dva.

V pořádku. Předej mi zprávu.

ZPRÁVA NÁSLEDUJE. JE NEBEZPEČNÉ TU ZŮSTÁVAT. MUSÍTE ODLETĚT DO PATNÁCTI OPAKUJI DO PATNÁCTI DNŮ.

Floyd se rozmrzele podíval na obrazovku. Cítil lítost a překvapení, že někdo z posádky má smysl pro tekový dětinský humor, to nebyl ani dobrý školácký vtip. Ale mohl hrát dál v naději, že nachytá pachatele.

To je zcela nemožné. Startovní okno se otevírá až za dvacet šest dní. Nemáme dost paliva pro předčasný odlet.

To ho donutí přemýšlet, mumlal si s uspokojením pro sebe Floyd a opřel se v křesle, aby počkal na výsledek.

TOHO JSEM SI VĚDOM; PŘESTO MUSÍTE ODLETĚT DO PATNÁCTI DNŮ.

Jinak asi budeme přepadeni zelenými mužíčky s třema očima. Ale raději budu hrát s Halem, abych dostal šanci nachytat toho vtipálka.

Nemůžu brát takové varování vážně, pokud neznám jeho původ. Kdo ho nahrál?

Neočekával žádnou užitečnou informaci. Pachatel/ka?/ jistě zahladil/a?/ své stopy příliš šikovně. Poslední věc, kterou by očekával, byla odpověď, kterou dostal.

TOTO NENÍ ZÁZNAM.

Takže to byla zpráva v reálném čase. A to znamenalo, že pocházela od Hala samotného, nebo od někoho na palubě LEONOVA. Nenastávalo žádné zjistitelné časové zpoždění, původce musel být přímo zde.

Tak kdo se mnou mluví?

BÝVAL JSEM DAVID BOWMAN.

Floyd zíral na obrazovkudlouhou dobu než se opět pohnul. Žert, který ani na začátku nebyl vtipný, nyní zešel příliš daleko. Byl toho nejhoršího vkusu. Dobrá, tak tohle by mělo určit toho, kdo je na druhé straně:

Nemůžu přijmout takovou identifikaci bez nějakého důkazu.

CHÁPU. JE DŮLEŽITÉ, ABYSTE MI VĚŘIL. OHLÉDNĚTE SE.

Ještě než se poslední strašidelná věta objevila na obrazovce, začal Floyd pochybovat o své hypotéze. Celý rozhovor byl příliš podivný, i když tu nebylo nic konkrétního, na co by mohl ukázat prstem. Jako žert to bylo zcela nesmyslné.

A teď - cítil mravenčení v kříži. Velmi pomalu, váhavě, se obrátil se svou otáčivou židlí, pryč od seřazených panelů a přepínačů displeje počítače, směrem k můstku pokratému velcronem.

Beztížné prostředí na pozorovací palubě DISCOVERY bylo vždy prašné, protože filtroventilace nikdy nebyla opravena nasvou bývalou účinnost. Souběžné paprsky nehřejícího, i když ještě jasného Slunce, které proudily velkými okny, vždy ozařovaly miliardy tančících prachových zrnek, která kroužila v bludných vírech a nikdy se nikde neusazovala - stálá ukázka Brownova pohybu.

Nyní se s těmito částicemi dělo něco podivného.- vedla je zřejmě nějaká síla, odháněla je od středu, zatímco jiné ke středu přinášela, až se setkaly na povrchu duté koule. Tato koule, asi o metrovém průměru, se vznášela na okamžik ve vzduchu, jako ohromná mýdlová bublina - ale zrnitá, postrádající charakteristickou měnavost bublin. Pak se prodloužila do elipsoidu, její povrch se začalvrásnit, vytvářet záhyby a důlky.

Bez překvapení - a téměř beze strachu - Floyd pochopil, že to představuje postavu člověka.

Viděl takové postavy vyfoukané ze skla, v muzeích a na vědeckých výstavách. Ale tento prachový fantom se ani nepřibližoval anatomické přesnosti; byl jako hrubá jílová figurýna, nebo jedno z těch primitivních výtvorů umění nalezených v nepřístupných místech jeskyní z doby kamenné. Pouze hlava byla pečlivě utvářena; a tvář,ne pochybně byla tváří velitele Davida Bowmana.

Ozvalo se slabé zašumění z panelu počítače za Floydovými zády. Hal přepínal vizuální výstup na zvukový.

"Halo, dr. Floyde. Teď už mi věříte?"

Rty figuríny se nepohnuly, tvář zůstávela maskou. Ale Floyd roz. poznal hlas a všechny pochybnosti odvanuly.

"Je to pro mě obtížné a mám málo času. Smím vámdát tohle varování. Máte pouze patnáct dní."

"Ale proč - a co jste vy? Kde jste byl?"

Chtěl se zeptat na milion otázek - ale duchovitá figuríne už začínala mizet, její zrnité obálka se začínala rozpouštět zpět na prachové částečky, Floyd se pokusil zachytit představu ve své mysli, tak aby později dokázal přesvědčit sám sebe, že se to skutečně stalo, aby se to nezdálo snem, jako se teď zdálo setkání s MAT-1.

Jak to bylo divné, že ze všech miliard lidí žijících na planetě Zemi byl právě on privilegován kontaktovat se ne jednou, ale dvakrát - scizí formou inteligence! Protože věděl, že bytost, která ho oslovila, musela být něčím více než Davidem Bowmanem.

A nebo také něčím méně. Pouze oči - někdo je kdysi nazýval "okny duše" - byly přesně reprodukovány. Zbytek těla neměl charakteristické rysy, postrádal všechny detaily. Nebyl tam žádný náznek genitálií nebo sexuálních znaků; to samotné byla mrazivá připomínka toho, jak daleče David Bowman opustil opustil svůj lidský původ.

"Sbohem, doktore Floyde. Pamatujte - patnáct dní. Už nemůžeme být v dalším kontaktu. Ale možná pošlu ještě jednu další zprávu, pokud všechno dobře dopadne."

I když se zjev rozpouštěl a odnášel s sebou naděje na otevření průchodu ke hvězdám, Floyd si nemohl pomoci a usmál se při tomto starém kliší kosmického věku. "Jestli všechno dobře dopadne" - jak často slyšel tuhlefrázi před nějakým poslánim! A znamenalo to, že ONI - kýmkoli už mohli být - si občas také nebyli jisti výsledkem ? Jestli tomu tak bylo, bylo to podivně uklidnující. Nebyli všemohoucí. Jimi stále mohli doufat a snít - a jednat.

Fantom zmizel, zůstala pouze tančící zrnka prachu pokybující se znovuvzduchem po svých náhodných drahách,

/pokračování/